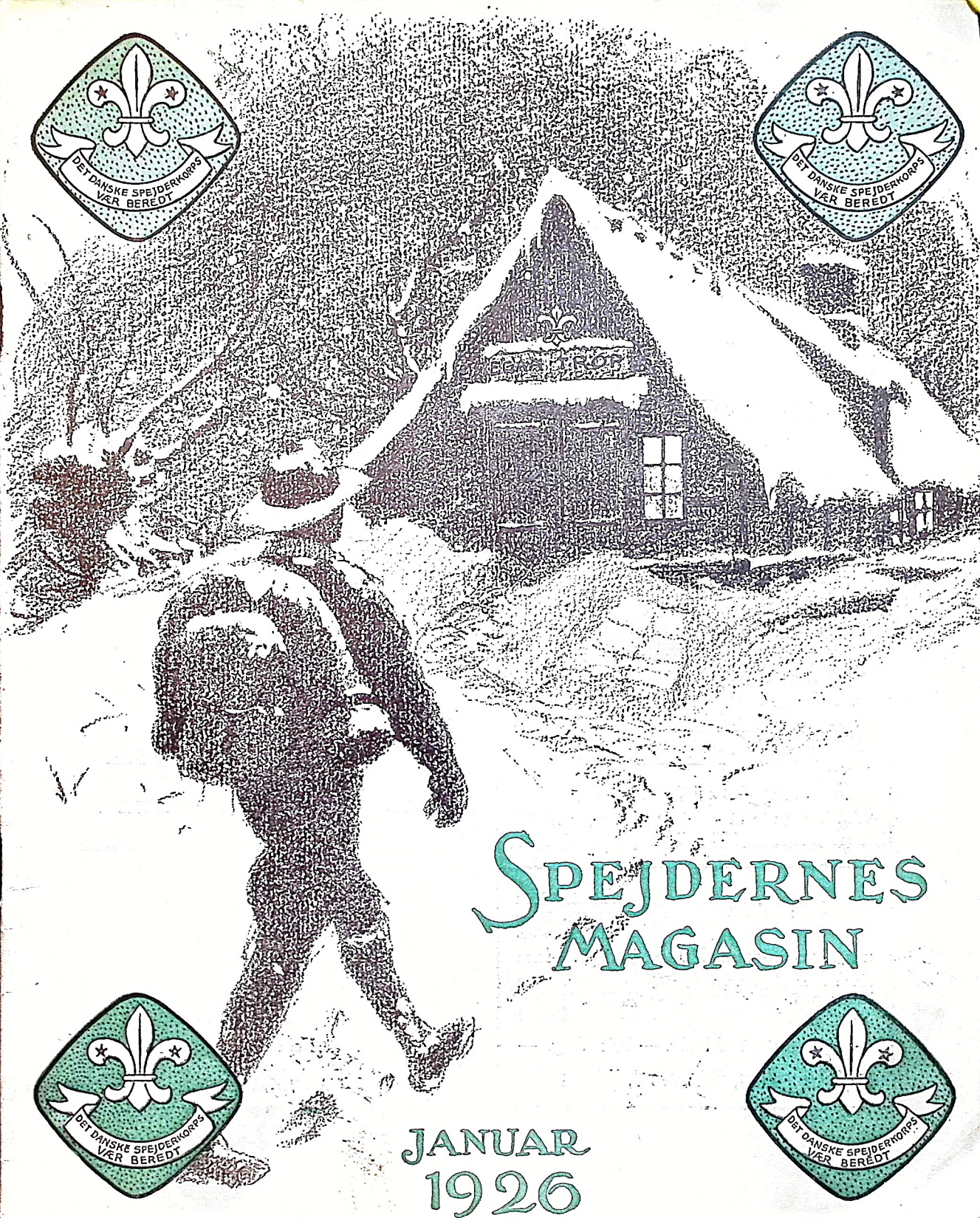
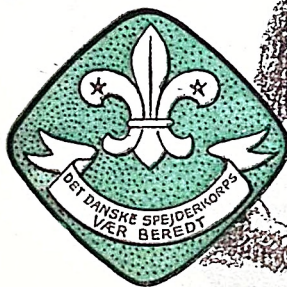

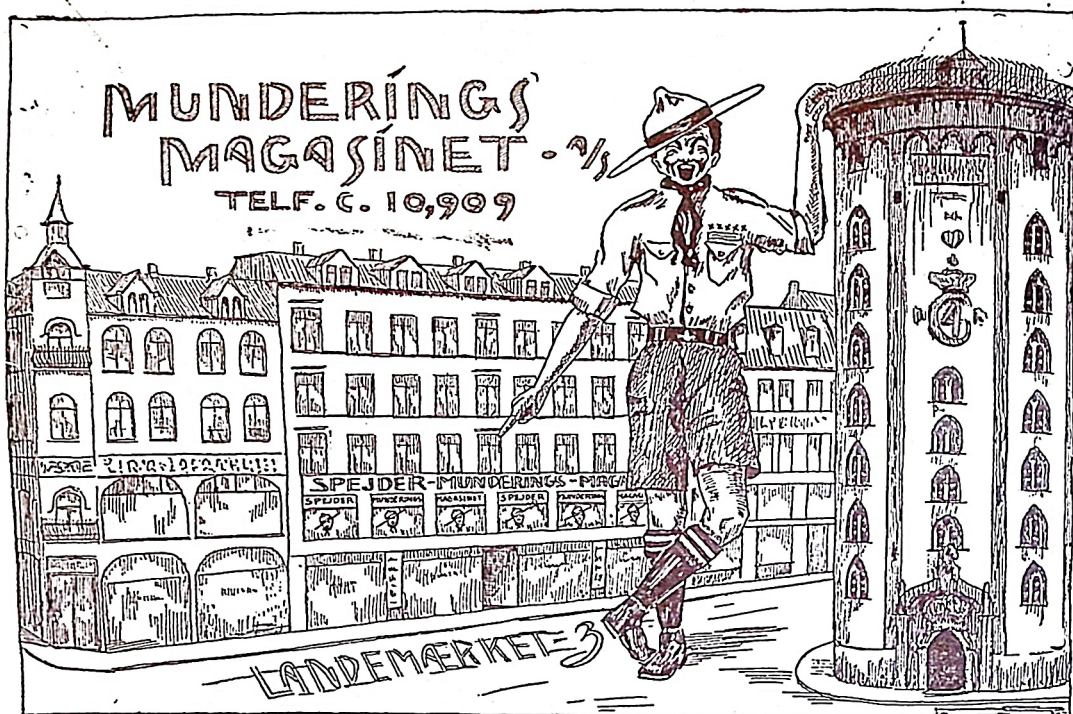

SPEJDERNES MAGASIN

JANUAR
1926

P
R
I
S
L
I
S
T
E

S
E
N
D
E
S
G
R
A
T
I
S

NEFA — den ideelle, elektriske
Cyklelygte.

NEFA — den praktiske Lygte for
praktiske Folk.

NEFA — Lygten for Scouts.

A/s NEFA

Wolthersgade 11 - Telefon Amager 15858

Merkur

Selvtonende
Papir

„Tonafix“

giver gode Billeder selv af svage Film
(Ny Emulsion 1925)

CARL POULSEN & SØNNER
København—Valby

Æskepost Meget elegant.
25 Stk. Papir
25 Kuverter.

udsælges i Januar Md. a 3,00 pr. Æske
Navn eller Bogstaver
baade paa Papir og
Kuverter paatrykkes

Gratis!

— Meget stort Udvalg. — Frit Valg. —

Fr. Palm Greisen, Silkegade 4, Telefon 4619

H. HALMØE
Telte

fra 27 Kr. pr. Stk., syet af
prima amerik. Army Duck
De bedste og derfor de billigste.
Køb intet Telt uden at have set
mine forskellige Telte opstillede i

Cort Adalersgade 8
Telefon: Byen 6762
KØBENHAVN K.

Nyt Aar.

H. A. Svane.

KORPSETS FOR

En af Danmarks dygtigste og mest energiske Troppsførere er uden Tvivl Lærer Hald, Fjerritslev, der som faa har fundet ind til Kærnen i Spejderbevægelsen. Hans Trop hører maaske ikke til dem, der raaber højst og træder i første Række ved Turneringer og Parader — men den, der kigger indenfor hos de Fjerritslevspejdere, vil hurtigt opdage, hvilket sundt og ægte Spejderliv, der leves under Lærer Halds Ledelse. Vi har tit og ofte bragt Billeder fra Troppen. I Dag kan vi meddele, at Lærer Hald og en af hans Dreng, Børge Brandi, af Korpset har faaet tildelt henholdsvis Sølvkorset for Livredning og Bronze-medaljen.

Om de nærmere Omstændigheder ved Redningsdaaden skriver Pastor B. Th. Ussing bl. a.:

6. Juli i Aar laa „Fjerritslev Spejdetrop“ i Sommerlejr i den faste Strandlejr, Slette Aadalen ved Svinkløv, 20 Mand høj med Lærer Hald som Fører. Badetiden blev den Dag, grundet paa en svigtende Telefonforbindelse med København, forsinket 2 Timer, og da man saa endelig, utaalmodige af den lange Ventetid, skulde af Sted, ankom 3 Københavnerspejdere som Gæster og skulde have Kaffe til deres Klemmer. Gode Raad var dyre. Men saa bestemte man sig til, at en skulde blive tilbage og sørge for de fremmede. Medens Føreren ordnede, var de 19 stormet af Sted til Stranden, og inden han naaede derved, — man mindes, at en Spejder bruger mindre end 0,05 af Tid til at afføre sig Sommerens fattige Rester af en menneskelig Paaklædning, var de 19 i Havet og Svømmerne paa Vej til inderste Revle, som man under normale Forhold kan vade ud til. Men desværre, de ulykkesvarslenende Begivenheder var lige saa hurtige i Vendingen som Drengene. Sagen var, at en rivende Strøm, østgaaende, den Dag havde hulet „Kilen“, Renden mellem Land og inderste Revle, ud, saa Drengene svømmede gennem Strøm med Havet, der var oprørt, mod sig, Resultatet udeblev ikke. Svend Jensen, Bonderup, blev først taget

Lærer Hald og hans Hund.

af Strømmen, men reddet ind ved Børge Brandis modige og resolute Optræden. Derefter kom Turen til Viggo Hyldahl, Fjerritslev, paa Vej mod Land ude fra Revlen. I samme Øjeblik kom Lærer Hald løbende ned over Strandbredden, smidende sit Tøj, saa det sidste faldt i Vandkanten, kom ud og fik fat i ham og hjulpet ham i Land. Der blev skreget ud til de andre om straks at komme ind. Harry Wingaa af 6. Trop Frederiksberg, stod da ude paa Revlen, men, daarlig Svømmer, som han vist var eller udmattet af Turen derud, tog Strømmen straks Magten fra ham og førte ham østpaa. Lærer

Børge Brandi.

SØLVKORS LIVREDNING

Hald sprang anden Gang i Havet, svømmede ud til ham og naaede lige i sidste Øjeblik, da han gik under Vandet, at faa Tag i hans lange Haar og faa bjerget ham ind paa Revlen. Han var da halvt bevidstløs og lod sig uden nogen Modstand bjerger gennem den rivende Strøm ind til Land. Han havde slugt saa meget Vand, at han blev syg om Aftenen, og hans

Redningsmand laa selv mindst 10 Minutter paa Stranden med „døde“ Ben efter Overanstrengelsen med Bjergningen gennem et oprørt Hav, paa tvers af en Strøm saa stærk, at Sandet gled væk under en, naar man gik ud.

Der er kun een Mening hos de tilstedeværende 2 voksne Vidner om den sidste Redning, nemlig den, at Flaget den Dag var gaaet paa halv Stang oppe i Spejderlejren, og en af dem nu havde ligget paa Kirkegaarden, hvis ikke ja, her taler Spejderkorpsets Sølvkors sit stille og alvorlige Sprog. Ære være Modet og den blanke Klinge!

Pastor B. Th.-Ussing."

Ikke sandt, Spejdere — det er Mænd som Hald og Dreng som Børge Brandi, vi har Lov at være stolte af. Det kan være yderst rosværdigt at vinde Rævehaler for Tovtrækning og Hurtigløb, Teltslagning og Madlavning — men ulige mere værd er det at vise, hvad man duer til, ude i det virkelige Liv, naar Faren og Alvoren kalder paa *det virkelige Mod*. I saadanne Øjeblikke er det ikke „Salonspejderen“ eller den stærke Mand fra „Tævefølselserne“, der gør en Indsats — da er det *den virkelige Spejder* der tager sin Tørn — Spejderdrengen og Manden, der bevarede *Mennesket* bag Uniformen.

Lykkelige Fjerritslev-Spejdere, der i jeres Drengaar traf en Lærer og Spejderfører som Hald! Intet Under at jeres Trop staar som en af de ypperste i Landet.

JERNBANE-RØVERIET : : : AF ALF. JUDD

En dristig Plan.

Tropsfører Brun kiggede ud i Natten gennem Kupéinduet.

„Vi passerer Egeskovene nu, saa er vi snart ved vort Bestemmelsessted“.

De tre Patruljer skulde ud at tilbringe fjorten Dage under Teltlærredet; de var kommet med et senere Tog end beregnet, og Natten var ved at falde paa.

„Der er Signalhuset“, bemærkede Sven Brandt, „det er min Fætter, der betjener det. Vi maa op at se det en Dag; saadan en Signalstation er vældig interessant, og —“

Han naaede ikke videre i sin Tale. Et Sted forude lød der et Brag. Vognen, hvori de sad, løb lige ind mod den foregaaende. Spejderne paa den bageste Bænk faldt over mod de andre, og midt i al den Forvirring hørte de et Fald og en Knasen agter for Toget.

Toget holdt nu helt stille; man hørte Lyden af Døre, der aabnedes og knalddes i, af Vinduer, der blev smækket ned.

Tropsføreren fik Øje paa Togføreren, der hastede forbi med en Lygte og raabte for at faa at vide, hvad der var i Vejen.

„Noget paa Linien“, lød et Svar, rimeligvis fra Lokomotivføreren. „Har De opdaget noget?“

Det havde Togføreren øjensynligt. Han standsede ved den tredje Vogn, bukkede sig ned og lod Lygten lyse ind mellem Hjulene.

Brun var imidlertid staaet af Toget, og Spejderne ligeledes efter Førerens Ordre. De skyndte sig hen hvor Togføreren stod.

Med den ene Ende under Svellen og presset mod Skinnen laa en Jernløftestang af den Slags, som Banearbejderne bruger. Lokomotivhulet havde kastet den til Side og derved forhindret en Ulykke.

„En onskabsfuld Streg“, bemærkede Togføreren, „den kunde lige saa nemt have kastet os af Sporet. Som det nu gik, er Ulykken ikke stor.“

„Vi hørte et Fald og Knasen agter ude“, indskød Brun. „Hvad var det? Kan vi være til nogen Hjælp?“

„Det tror jeg egentlig ikke. Det var

en Kasse med Slinger, og den er trillet ned ad Dæmningen.“

Disse Ord blev først modtagne som en Spøg, skønt det i Virkeligheden forholdt sig saaledes.

En gennemhullet Kasse, der indeholdt indiske Slinger, var sendt med Toget. Lufthullerne i Kassen var imidlertid saa store, at man ikke turde have

Kassen inde i Pakvognen, og den var da blevet spændt bag paa Vognen.

Ved det stærke Stød var Baandene, der bandt Kassen, bristede, og denne var slynget ned ad Dæmningen. Det var med blandede Følelser, at Passagererne nærmede sig dette Sted, hvor Togføreren med sin Lygte kastede Lys over Kassens Skæbne. Kassen var ganske spændret, og med største Forsigtighed nærmede man sig Resterne. Der var ikke Antydning af Slinger hverken i eller omkring Kassen.

„Underligt, at Folk kan finde paa saadanne Ting, som her med Løftestangen“, bemærkede Føreren.

„Mon der ikke var nogen Hensigt med at stoppe Toget?“ spurgte Brun, „De kan da ikke tænke dem en eller anden Grund?“

„Nej. Med mindre! Saa skulde da —“ og afsted var Føreren. Tropsførerens Ord syntes at have mindet ham om noget. Med et Par Spring saa man Togføreren sætte op ad Trinbrætterne og ind i sin Kupé.

Straks efter kom han ud igen. Hid-

til havde han været ganske rolig, nu var han bleg, og Ophidselsen talte ud af hans Bevægelser.

„Tyveri! Tyveri! Derfor skulde Toget standses; Halvdelen af Jernværkets Penge er stjaalet!“

En spændende Jagt.

I Togførerens Kupé havde der ligget to Læderposer med tilsammen 4000 Kroner, og den ene af disse var forsvundet.

Der var kun faa Passagerer med Toget, og de syntes alle hævet over enhver Mistanke.

„Naa, Toget maa jo videre, og jeg med det, men bedst var det jo, hvis der kunde blive nogen og eftersøge —“.

„Det skal vi tage os af“, sagde Brun til Togføreren, „det er netop Arbejde for os. Vil De saa se efter, at vor Bage kommer af ved næste Station.“

Kupédrene blev smækket i, et Fløjt, og Toget var atter i Gang.

„Brandt, Manden i Signalhuset, kan maaske hjælpe Dem“, var Førerens Ord, idet han sprang op paa Toget. Ud af Vinduet raabte han: „Spørg ham, om David stadig opholder sig i Nabolaget!“

Brun og Spejderne gik straks til Signalhuset og fandt Brandt staaende lænet til Rækværket ved Trappen, der førte op til Huset.

„Hr. Brandt, formoder jeg“, spurgte Tropsføreren, da de var kommet over Skinneerne.

„Javel, Herre“, svarede denne, og da han fik Øje paa sin Fætter: „Goddag, Sven; du her!“

„Ja, det er jo en kedelig Historie“, vedblev Tropsfører Brun. „Et Tilfælde, at Tog og Folk ikke blev mast. De var her i Huset, før Toget kom, ikke?“

„Jo.“

„Og de lagde ikke Mærke til noget usædvanligt?“

Brandt rystede paa Hovedet.

„Hm! Vi har lovet at foretage en Eftersøgning, og der jo ingen Tid at spille. Har De Mistanke til nogen bestemt? Togføreren nævnede en vis David. Hvad mente han med det?“

„David“, mumlede den anden, og der var en lille Pause, inden han gik videre. „Ja, David var ansat ved Godseks-

peditionen. Han blev afskediget og har siden stadig talt om at ville hævne sig. Han lusker om her i Nabolaget, og lige nu til Morgen fortalte han mig, at han sov i Blokhuset ude i Egeskovene."

Tropsførerens Interesse var vakt, og nogle hastige Spørgsmaal overbeviste ham om, at der skulde søges efter David uden Tvøen. Hyttens Beliggenhed blev beskrevet, og man begav sig straks paa Vej.

"En tætbygget, kraftig Fyr, med en let Halten", var den Beskrivelse af David, som Spejderne fik med. Alle tre Patruljer gik ind i Skoven og bevægede sig frem med Forsigtighed.

Det var en klar, skyløs Aften, og det var let, selv mellem Træerne, at komme frem uden at snuble.

"Spred jer!" hviskede Brun efter en ti Minutters Tid. "Vi maa være nær ved Stedet nu. Ja, her er Hovedstien, som Brandt beskrev — her er det!"

Førend de anede det, var de ude ved den ventede Lysning i Skoven; en pludselig Støj naaede deres Øren. Ud fra det lange, mørke Blokhus sprang en Skikkelse og forsvandt i Mørket mellem Træerne paa den anden Side.

"Han er væk", var det almindelige Udraab, og alle styrtede over Lysningen.

Hvis Skikkelsen var David, saa lod det, at han haltede, ikke til at genere hans Bevægelsesfrihed, for han styrtede af Sted i en rasende Fart et godt Stykke foran sine Følgere.

"Fremad, Dreng, fremad," ivrede Førerer. "Han maa ikke slippe fra os!"

Den sidste Mulighed øgedes med hvert Sekund. Spejderne var et Øjeblik uenige om Retningen, og der maatte stoppes op et Sekund for at afgøre det.

"Til venstre, over Højen," raabte Førerer. "Bare fremad. Knud stik i Forvejen, hvis du kan!"

Knud — Patruljefører for Rævene — var langt den bedste Løber. Og han var allerede nede ad Højen, førend de andre var paa Toppen.

Men Knud mistede Færten af Sporet og løb i Blinde. En brat Drejning til venstre bragte ham ud af Skoven lige i rette Øjeblik. Han var ude paa en Hedestrækning, og den forfulgte næsten strøg op ad ham.

Nu var det en Jagt. Vildtet havde lange Ben og forstod at bruge dem; og det lod til at kende Terrænet. Han førte Knud ned over en lyngklædt Bakke, over et mudret Vandløb; videre op gennem

spredt Ungskov. Manden drejede af pludseligt, snart til een Side, snart til en anden, for at ryste sin Følgelse af sig. Knud var nu sikker paa at den anden var ved at opgive det.

Aandeløse hastede Følgeren og den forfulgte over den stenede Grund, og pludselig stoppede den forpustede Mand brat og svingede rundt. Knud løb lige i Armene paa ham.

Hvad der nu fulgte, kan næppe kaldes en Kamp. Knud greb hurtigt for sig, men blev holdt i Arms Længde ud fra den anden. De vaklede frem og tilbage nogle Sekunder. Spejderen blev løftet op og kastet til Jorden.

Knud finder et Spor.

Knud faldt haardt og slog sig slemt, og da han endelig fik rejst sig op, var den anden ude af Syne.

Knud saa sig om for at orientere sig. Et halvt Hundrede Meter fremme var den sorte Linie af en Hæk. En mørk Skikkelse masede sig igennem og skyndte sig ned over Skraaningen.

Den nyankomne nærmede sig uden at se hverken til højre eller venstre og passerende Knud ikke ti Skridt fra, hvor han laa sammenkrøbet.

Knud holdt Vejret og anspændte sine Øjne, for Manden bar en lille Læderpose, og Knud viste jo, at de stjaalne Penge havde været gemt i en saadan.

Skikkelsen styrtede mod Skraanings Højdepunkt og forsvandt i Mørket, men hurtigt og forsigtigt sneg Spejderen sig efter.

De spredte Grupper af Buske blev færre og færre, saa Knud var nødt til at holde sig tilbage for at være i Skjul. Endelig standsede Skikkelsen og lagde sig fladt paa Maven ved et Gærd. Spejderen saa ham løfte Armen, og Posen, som han bar, blev slynget langt bort.

Knud hørte et svagt Plask, og saa vidste han Besked. Skikkelsen, han iagttog, laa altsaa bøjset over Lergraven, som for Tiden var fuld af Vand. Læderposen, der rimeligvis var tom, var blevet kastet deri. "Lergraven! Altsaa maa vi være nær ved Havet", tænkte Knud.

Denne Slutning viste sig at være rigtig. Han kunde tydeligt høre Havets Dønninger — og var ærgerlig paa sig selv over, at han ikke havde hørt det før.

Da den ukendte gik over Bakkekammen, tegnede han sig et Øjeblik skarpt mod Himlen — længe nok til at Knud

kunde genkende ham. Det var den unge Johnson, en Søn af Fyrmesteren paa Fyrtaarnet.

Knud havde en god Hukommelse for Ansigter og Skikkelser, og den unge Fyr havde engang vist Spejderne Fyret. Nu forsvandt han over Bakkekammen, og skyndte sig af Sted ned til Havet.

Til venstre lyste en rød og en grøn Lygte; det var Havneindløbet. Til højre sendte Fyrtaarnet sit Lys ud over Havet og et Virvar af forrevne Klipper.

At Johnson havde til Hensigt straks at vende tilbage til Fyret, kunde der ingen Tvivl være om; og Spejderens vidste, at det var umuligt at gaa langs Kysten undtagen ved Lavvande. Vandet var allerede nu steget højt, og han saa da ogsaa Manden gaa et Stykke, standse og saa vende tilbage til en Baad, som han skød i Vandet.

Knud fulgte Baaden med Øjnene, til den forsvandt i Mørket, saa lod han sig glide ned fra sit Skjulested. Hvad havde den unge Mand at gøre med Røveri. Han (Knud) maatte for alt se at faa dette opklaret.

Da han ingen Baad kunde finde, skyndte han sig over Klipperne mod Fyret. Hans Stav var ham til uvurderlig Nytte, og han var glad ved, at han havde beholdt den hos sig under Følgelsen. Knud var ingen god Svømmer, men Bevidstheden om, at han dog kunde svømme noget, hvis Fodfæstet skulde svigte, gjorde ham sikker paa sin Vej over den Havarm, som adskilte Øen med Fyrtaarnet fra Fastlandet.

Langsomt, i Vand til Knæene, kæmpede han sig over og op paa den stejle, forrevne Klippe. Et Øjeblik standsede han for at se til sin Lygte, som han bar i Bæltet. Den var stadig tørt.

Baaden, formodede Knud, vilde lande paa den jævne Nordkyst. Derovre fra lød et gennemtrængende Fløjt.

Spejderen sneg sig om til Nordkysten og mavede sig frem. Lige neden for ham havde den unge Johnson lige trukket Baaden op, og en anden Mand stod nede ved Enden af den zigzagformede Sti fra Taarnet.

Denne Mand var Fyrmesteren. "Naa," sagde han, "havde Brandt nogen Besked?"

I Stedet for Svar overrakte den unge to Læderposer til sin Fader.

Der var en kort Pause.

"Hvordan gik det for sig?" spurgte den ældste med Ophidselse i Stemmen.

„Ganske som Brandt havde arrangeret det. Toget standsede, og der var en Faren frem og tilbage langs Banelegemet. Brandt slap let ind ad Døren paa den anden Side og fik Poserne med Pengene.“

„Og saa!“

„Ja, saa laa jeg jo skjult bag Signalet og ventede. Der var nogle Spejdere med Toget, og de blev for at se, om de kunde gøre noget. Brandt ledte dem paa et galt Spor i Egskovene, og saa stak jeg op til Brandt.“

„Og du er sikker paa ikke at være blevet set?“

„Ganske sikker. Pengene er i de to smaa Poser, du staar med i Haanden. Den tomme Sæk tog jeg med til Lergraven og smed den ud deri.“

Mere kunde Knud ikke høre. Men han havde ogsaa hørt nok. David var uskyldig i dette, og det var Brandt, der havde udført det med disse to Johnson som Hjelpeere.

De to Mænd gik op ad Stien, men Spejderen blev liggende i sit Skjul, til Lyden af deres Fodtrin forsvandt. Saa begav han sig paa Hjemturen.

Men Floden var inde og Tilbagevejen var afskåret, hvilket betød at han maatte blive paa Stedet i flere langsomme Timer.

Gengældelsen.

Paa det højeste Punkt i Nabolaget var der lige blevet tændt et stort Baal.

Det havde været en Aften fuld af anstrengende Undersøgelser. Hvad var der blevet af Knud? Der var allerede forløbet adskillige Timer, og endnu var han ikke kommet tilbage. Tropsfører Brun var begyndt at blive urolig.

Kogegrej og andre nødvendige Sager var blevet hentet fra deres Bagage paa Stationen, og medens de mindste og mest udmattede sov i Blokhuset, var de øvrige delt i fire Eftersøgningspatruljer. To blev tilbage paa Højen for at holde Baalet vedlige.

Sven, der var en af disse, kastede af og til et Blik rundt i Horisonten, og navnlig Fyrtaarnet tiltrak sig hans Op-

Sven svarede med de tidligere omtalte Bevægelser.

Meldingen paafulgte straks — roligt. hvert Tegn tydeligt for sig. Og her er, hvad Sven læste:

„Jeg er Knud. Manden, der standsede Toget og stjal Pengeposen, er Signalet Brandt, og Pengene er nu her hos Fyrmesteren. Er det forstået?“

Et Øjeblik stod Sven uden at kunne svare. Saa tog han sig sammen og signalerede.

„Ja!“

Erik ventede stadig for at se, om der kom mere, men Lyspletten forsvandt og viste sig ikke igen.

Saa saa han hen til sin Kammerat, som stadig laa og døsede ved Baalet. Han vidste intet om, hvad der var foregaaet.

Signalmanden Brandt — hans egen Fætter — var den skyldige! Det var utroligt. Og dog, Knud vilde ikke være kommet med den Beskyldning, med mindre han havde god Grund til at gøre det. Sven følte, at han maatte tale med sin Fætter straks — førend nogen anden.

Spejderen ved Baalet vaagnede og satte sig over Ende. „Se der“, han pegede mod Øst, „det begynder at dages.“

„Ja“, svarede Sven og betvang sin Ophidselse. „Endelig Morgen. Vi maa se at faa lavet noget Morgenmad; de andre maa snart være tilbage.“

Der var sat en stor Gryde Havregryn i Blød om Natten og Gryden blev nu sat over Ilden. Men hele Tiden tænkte Sven paa Meldingen, han havde modtaget, og som han intet nævnede om. Vejen fra Højen her og til Signalet kunde gøres paa 10 Minutter; men hvorledes forklare sin Forsvinden?

En Slange hvilede ud fra Haandtagene.

mærksomhed. Pludselig sprang han op.

Var det Indbildning? Nej, umuligt. Troppen havde sit eget System af Lys-signal, og ved Foden af den fjerne Klippe med Fyrtaarnet bevægede et Lys sig paa en for Sven kendt Maade.

Kunde det være Knud? Han rev en glødende Gren fra Baalet, gik nogle Skridt til Siden og bevægede den glødende Gren op og ned i to hurtige Bevægelser. Det betød: Ja.

Saa kom Spørgsmaalet:

„Er du Spejder?“

Nu havde han det! Han fyldte sit Kogekar — begge Spejderne havde forøvrigt spist — med Havregrød.

„Jeg stikker lige over med det til min Fætter i Signalhuset“, forklarede han. „Du har vel ikke noget imod at være alene saa længe. Jeg er tilbage om et Øjeblik.“

Han ventede ikke paa Svar, men styrtede bare af Sted. Ved Foden af Højen hørte han Stemmer; det var de andre der kom tilbage, men han løb videre, uden at de opdagede ham.

Da han nærmede sig Banelinien, hørte han en gennemtrængende Fløjten, og da han kom ud af Skoven, saa han et Tog, der var standset af et Signal, skønt Signalet længere fremme viste fri Bane. Sven løb over Skinnerne hen imod Signalhuset, som var indhyllet i Morgendisen. Var hans Fætter maaske ikke paa sin Plads?

Drengen løb op ad Trappen, rev Døren op og — løftede sin Stav med et Skrig.

Midt paa Gulvet stod Brandt foran Rækken af Haandtag, og snoet om en af disse var den Genstand, som forskrækkede Sven.

Det var en lang, sort Slange med fladt Hoved og stikkende Øjne.

Sven huskede nu pludselig paa den Kasse, som var rullet ned ad Skraaningen ved Togstandsningen om Aftenen. Her var utvivisomt en af de Slinger, lokket af Lyset og Varmen fra Huset, og Brandt ventede nu paa at flytte det Haandtag, hvorom den snoede sig.

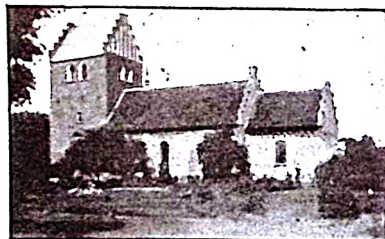
Heldigvis var Spejderen forberedt til denne Hændelse. Han stillede den stadt dampende Havregrød paa Gulvet nær ved Slangen. Listen lykkedes. Slangen krøb ned paa Gulvet og nærmede sig den dampende Føde.

Brandt drejede Haandtaget ned, og det utaalmodige Tog kunde fortsætte sin Rejse. Saa vaklede Signaemanden tilbage til sin Stol, hvid som en kalket Væg. Sven skyndte sig over til ham og opdagede et Par smaa Mærker paa højre Underarm.

Gengældelsen havde allerede naaet Brandt. Uden at han havde vidst af det, havde Slangen snoet sig om det første Haandtag, og da han drejede det ned, var Dyret fareet op og havde bidt ham. Inden Sven kunde faa sagt et Ord, var hans Fætter segnet bevidstløs om.

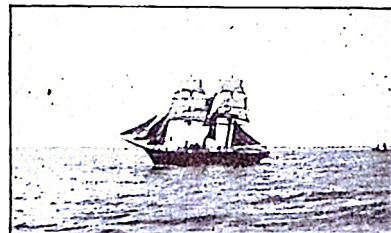
Brandt kom imidlertid over Forgiftningen og aflagde fuld Tilstaaelse. Under Forvirringen ved Togstandsningen, var Brandt gaaet ind i Kupéen fra den modsatte Side af, hvor Folk var, og havde stjaalet Posen.

IFALLE DE RIGER OG LANDE — Ved C. C. STENDER

Tikjøb Kirke i Nordsjælland.

Vi begynder i dette Nummer en lille Serie Billeder fra Alverdens Riger og Lande. Som I ser, er de hentet fra forskellige Verdensdele. Vi fortsætter i følgende Nummer den brogede Billedbog.

En Brig i Øresund.

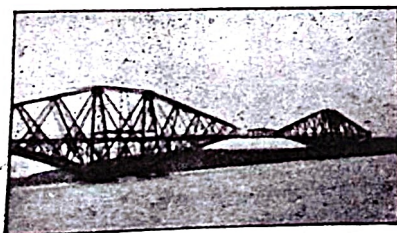
Købmand i Tunis.

Palmer paa Florida.

Morgen i New York.

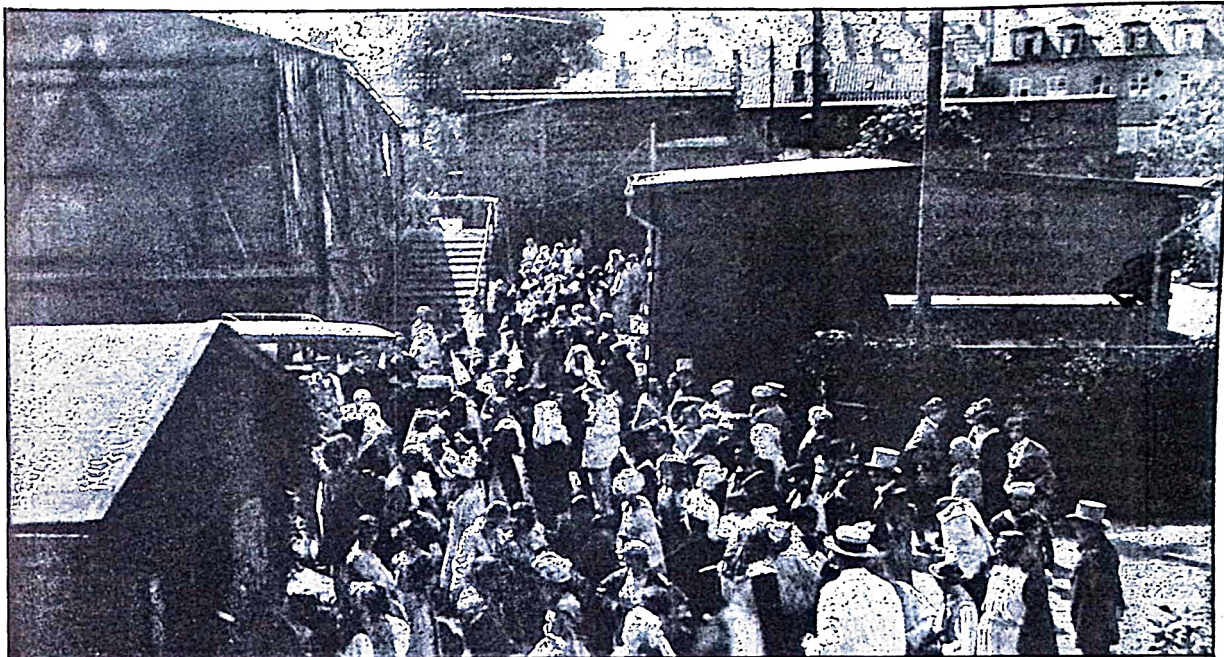
Bro i Skotland.

Tømmerflaader i Finland.

Amerikadampere fra Frihavnen.

Hvordan en Film bliver til.

Besøg paa »Nordisk Films-Kompagni«, Valby.

Naar Unge ser Opførelsen af en Film, beskæftiger deres Tanker sig uvægerligt med, hvorledes den nu er blevet til. Filmens Verden er blevet til noget af det mest eventyrlige, der overhovedet er til. Tænk! — selv en Gang at faa Lov at prøve — ja, eller blot at faa Lov til at kigge lidt ind i det store hemmelighedsfulde Mysterium.

For at give et lille Billede af, hvorledes der ser ud paa et saadant Films-Optagelsesteater, har jeg da aflagt et Besøg paa „Nordisk Films Kompagni“ i Valby, hvor jeg med stor Venlighed er blevet vist om. Der var ikke nogen Optagelse netop denne Dag, hvorfor jeg havde glimrende Lejlighed til at iagttage noget af alt det rent tekniske.

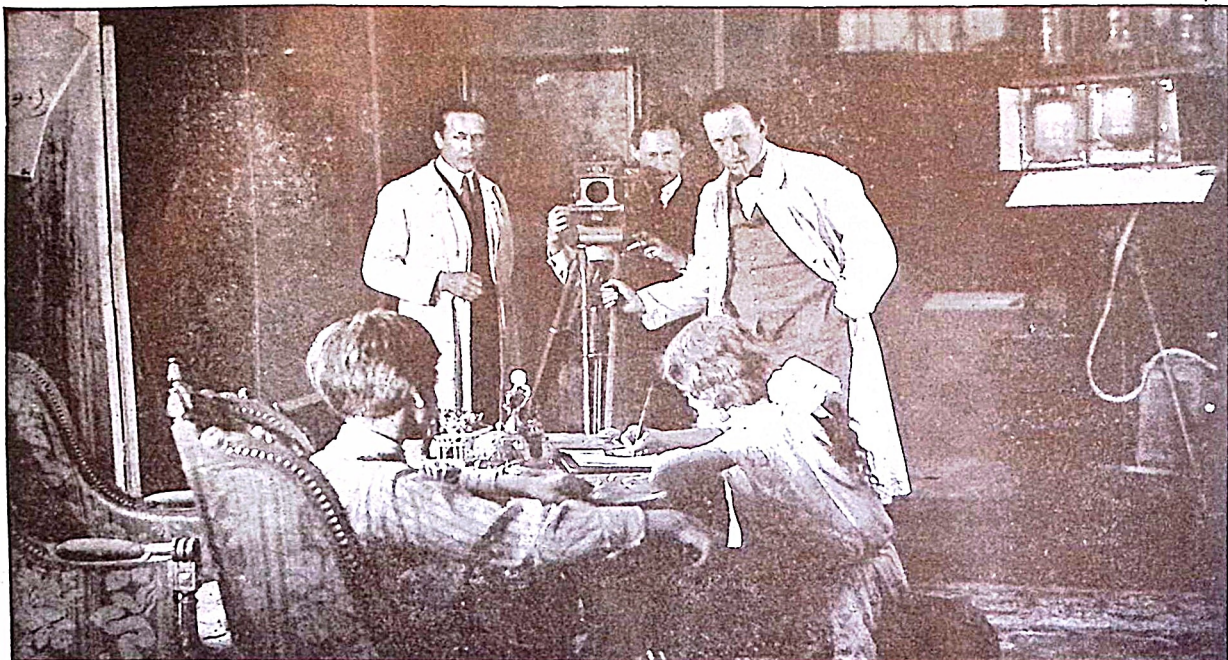
Vi begynder vor Vandring paa en stor Plads, hvor det flyder med Planker og Kulisserester, brugte Træer og Buske. Det er Resterne blandt andet fra en af Scenerne i „Maharajahens Yndlingshustru.“ Saa snart en Kulisse er brugt, pilles den ned, ikke for Materialets, men for Pladsens Skyld. Imidlertid er her endnu saa meget tilbage, at det er værd at iagttage. Nemlig saa meget, som nødvendigt er, af et indisk Palads. Skelettet er opbygget af Træ og beklædt med malet Sækkelærred. Det ligner naturligvis udmærket, og selv paa ganske nært Hold har man slet ikke Forstaaelse af, at det ikke er ægte. Noget helt Papværk er det dog heller ikke, thi paa Balkonen skal færdes en hel Del Mennesker og helst uden Fare for Livet. — Med denne Model, fortæller vor Ledsager, opnaar man betydelig bedre Resultater, end om man rejste

til Indien og filmede dér. — — Iøvrigt refererer jeg til Billedet, der netop forestiller Scenen foran Paladset med Indgangen til Harem'et.

Vi fortsætter. — Her er Indgangen til Paladsets Gaard, gennem hvis aabne Port man i Baggrunden ser nogle Cypress-Træer. De er ikke ægte, det ser man. Men ellers plejer man forresten ogsaa paa dette Omraade at være meget omhyggelige. Man laaner f. Eks. fra Botanisk Have baade sydlandske Træer, Buske og Blomster. Alt gøres med Henblik paa det aller bedste Resultat. Folk har jo en vis Evne til at hænge sig i de mindst mulige Ubetydeligheder.

Saa passerer vi forbi et af de gamle, smaa, baade nydelige og hyggelige Bindingsværkshuse. Det er Garderoberne. Nogle Steder staar en Stjerne over Døren, hvad meget naturligt betyder, at Værelset tilhører en „Stjerne“. Her er *Karina Bell's* Boudoir, hvor hun har opholdt sig det meste af Sommeren sammen med Kollegaen *Karen Caspersen*. Ved Siden af ligger *Einer Hanssons*, der for Tiden benyttes af *Gunnar Tolnæs*. Ja, og saaledes ligger de Side om Side alle disse smaa, hyggelige Gemakker. Det er mange Talenter under eet Tag. —

Imidlertid er vi kommet over paa Teatrets anden store Plads, hvor Resterne af en Bro dominerende hæver sig. Den har været anvendt i „Piazza del Popolo“-Filmen, og solid maa den have været, for ikke mindre end flere Hundrede Mennesker har skullet færdes dér paa een Gang. Den er fortræffelig lavet, selv en Meter fra spørger jeg meget naivt, om den er af

Filmsinstruktøren i Arbejde.

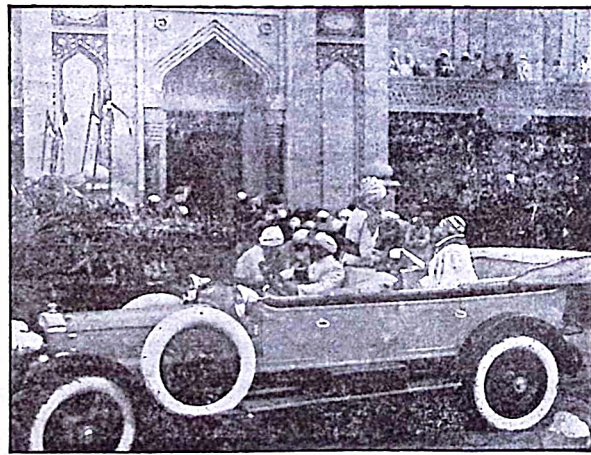
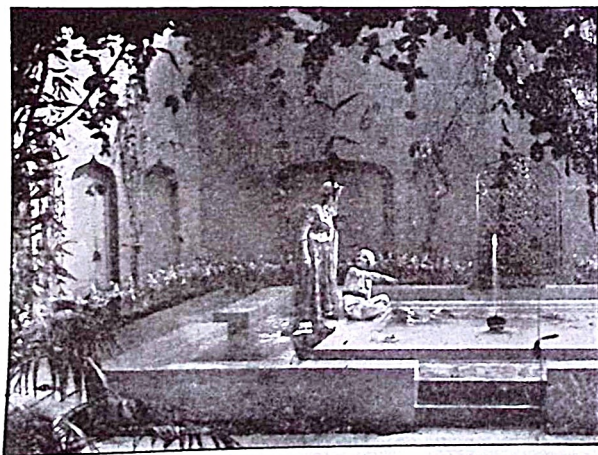
rigtige Sten. Nej, den er ikke, men saadan ser det ud. Sækkelærred — malet Sækkelærred er det, der giver den fuldeste Illusion.

Under Filmens Optagelse har Pladsen her neden for Broen været dækket af Vand. — Det sker saaledes, at der lægges et Brædegulv, som beklædes med Tagpap, og Dybden i „Floden“ bliver kun et Par Tommer. — Imidlertid skulde *Olaf Fønss* som *Malm* springe ud fra Broen for at redde en gammel Kone; men i to Tommer Vand var det jo umuligt at foretage en Svømmetur, hvorfor man i Midten lod grave et Bassin, til

hvilket man brugte saa meget Vand, at Brandvæsenet maatte hentes for at sætte ekstra Pres paa, dette resulterede ogsaa i, at man fik tilstrækkelig Strøm i „Floden“, Tiberen forresten.

A propos Brandvæsenet. — Naar man skal optage en Film med Regn, er det en ganske geme Motorsprøjte, der frembringer Væden. Det vilde baade af Hensyn til Optagelsesapparater og Skuespillere være umuligt at benytte Naturens Regnvejr, der forøvrigt sjældent kommer, naar man har Brug for det.

Af disse to Eksempler vil man iøvrigt se, at det langt fra

Et Par Billeder fra Filmens vidunderlige Verden.

altid er lige behageligt at være Filmsskuespiller. For disse Mennesker findes ingen „otte Timers Arbejdsdag“. Fra Morgen til Aften skal der ofte filmes, kun afbrudt af kortvarige Pauser. Ja, og meget ofte skal Skuespillerne ogsaa purres ud om Natten. I de ganske tynde Dragter maa man bevæge sig selv i Frostvejr. I Mulm og Mørke. I kunstig Regn. Instruktøren er ubønhørlig.

Saa gaar vi ind i et af Atelieerne. Der er fire af dem, to store og to smaa. I det største er man i Færd med at bygge Kulisser op til en Stue, der snart skal anvendes i „Maharajahens Yndlingshustru.“ Flere Kunstmalerer er i Gang. Arbejdet gaar rask fra Haanden. For om et Par Dage kommer Skuespillerne tilbage. For Tiden er de i Monte Carlo. Man har nemlig ikke kunnet optage denne Del af Filmen hjemme, dels har en Mængde Mennesker været i Monte Carlo og vilde derfor maaske i en Model og Efterligning let finde Afvigelse fra Virkeligheden, og endvidere vil man ikke her i Danmark kunne skaffe det store Verdenspublikum, som man forholdsvis let kan faa Lejlighed til at filme dernede. —

Dette Ateliær er iøvrigt indrettet meget praktisk. Det er saa stort, at man nemt kan filme flere Hundrede Mennesker paa een Gang, hvad man f. Eks. benyttede sig af i en Karnevalsscene i „Piazza del Popolo“. Imidlertid kan det gøres endnu større, idet den ene Gavlf kan køres ud.

Her er det, at alle større Indendørs Scener optages. Vi ser de store Lysapparater, der benyttes. Nogle er Kultraadslamper, andre meget stærke elektriske. Lyset er i det Øjeblik Filmen optages saa kraftigt, at Nybegyndere meget ofte faar store, røde ophovnede Øjne.

Jeg ser det hele for mig:

— Man er ved det spændende Øjeblik. Flere Gange har Sce-

nen været prøvet. Nu mener Instruktøren endelig, at den er all right. — Klar! I samme Sekund tændes det kraftige Lys, og Spillet gaar sin Gang, mens Fotograferne drejer. — Stop! — Nogle Sekunder, højst et Minut har man filmet. — Om igen! — Flere Gange optages samme Situation, for at det senere kan blive afgjort, hvilken der er blevet bedst. — Og saa ledes gaar det uafbrudt. — Instruktør A. W. Sandberg hører til de yderst energiske blandt Menneskene og er iøvrigt den ledende Aand i „Nordisk Films Kompagni“.

Mens vi er her, spørger vi om et Par enkelte Smaating. — Møblementet maa man anskaffe sig nyt næsten til hver Film, eller maaske lejer man noget. At bruge de samme Møbler i to Film uden med adskillige Aars Adskillelse lader sig ikke gøre. — Ligeledes er det med Gulve. Foran mig ligger tilsyneladende et Linoleums Gulv, mens det ved nærmere Eftersyn viser sig at være store Stykker Krydsfinér, der er malede og lagt til Rette, saa det er fyldestgørende. Paa lignende Maade laver man Mosaikgulve.

— Her ser De saa vort eget lille Privat-Teater! siger vor Ledsager, mens han fører os ind i en lille Bygning. Og sandt er det. Men en saa hyggelig Biograf har jeg aldrig set før. Her er store, højryggede Lænestole, hvor Instruktør med Fotograf samt almindeligvis de i Filmen forekommende Skuespillerer overværer Prøve-Fremvisning paa de enkelte, optagne Billeder, for at se og lære at rette visse Fejl. Og efterhaanden som disse smaa Films-Scener er godkendt her, sættes de sammen for lidt efter lidt at danne det store Hele.

Ja, og det var i korte Træk lidt om, hvad man ser og hører derude i det hemmelighedsfulde og mystiske i Valby.

Niels Aage Svane.

„VI ER BØRN AF SOL OG SOMMER —“ :: Af CALLE

Men i Slægt med Blæst og Regn. Ja, derfor var ogsaa vore Legemer gennem Foraarets og Sommerens vidtrækkende Lejrliv brunede af Solen og hærdede af Blæsten, da vi sent paa Sommeren lagde ud med en Friluftspvisning.

Fra Paaskelejren, hvor vi om Morgen maatte hugge tommetyk Is af Vandspandene, over talrige Week-end-Lejre i Patulje eller Trop til Sommerlejren paa Ourp, hvor den almindeligt benyttede Paaklædning var Svømmebukser! Sol og Lys og Vand og Vind.

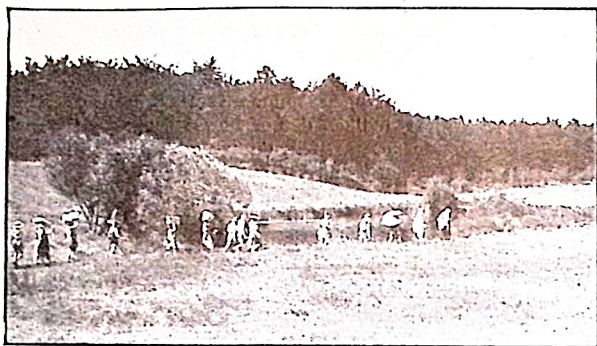

Et uhyggeligt Øjeblik.

Vi nærrede derfor ikke ringeste Bekymring ved at lade Drengene gaa omtrent nøgne, da de den 23. August var klædt ud (af!), for som omtrent vaskeægte Negre at deltage i det spændende Drama.

Det er ikke, fordi jeg mener, at en eller anden Tropsfører ved at læse dette, vil „gaa hen og gøre ligesaa“ (navnlig ikke paa denne Aarstid!), men ved at høre lidt om, hvad andre Troppe foretager sig, kan man muligvis selv faa Idéer og Impulser, som ellers aldrig vilde være kommen til Liv.

En Karavane.

Indholdet af Opvisningen var delt i to Dele: Junglerovet i Rhodesia og Ocean-Pantomime.

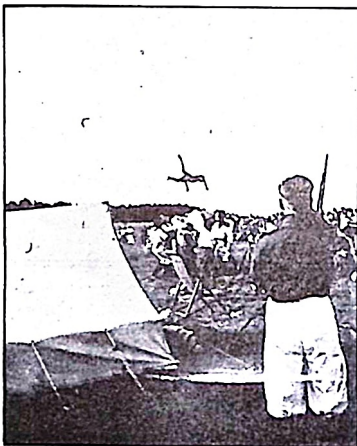
I „Junglerovet“ havde 1. Holte Trop udrustet en Ekspedition til det indre af Afrika for at sætte sig i Besiddelse af enorme Skatte. Ekspeditionen lykkedes, og Handlingen begynder med, at vi ser den brogede Skare af Hvide i Tropetøj, en arabisk Vejviser i mægtige Gvandler og talrige Negre, kun iført Svømmebukser, sminkede over hele Kroppen og forsynet med ægte Vaaben og Prydelser, — bryde frem fra Skoven og slaa Lejr ved en Sø.

Her var en rig Lejlighed til at vise Lejrliv.

Efter Teltslagning og foreløbig Lejrorden begyndte Negrene at væve Ma-drasser og at lave Te og bage Brød (paa en Pind), mens de Hvide vaskede og barberede sig. Teen serveres, og mens Føreren studerer Kortet, synger en af hans Folk til Luth-Akkompagnement.

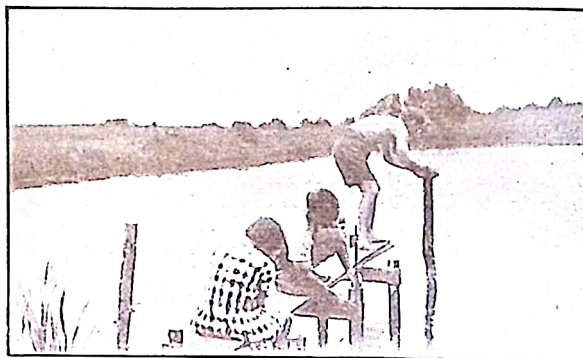
Efter Bokseampe, Himmelspræt, Kast med Redningsreb, Bueskydning og lign. sker det pludseligt, at en Neger, der har

siddet og fisket, falder i Vandet, og under vilde Hyl søger at undgaa en frygtelig Krokodille.

Himmelspræt.

Skud drøner over Vandet, Redningsrebene svirrer i Luften, Negrene hylér og søger til deres Totem-Pæl.

Brobygning.

Lykkeligt og vel reddes Fyren dog; Krokodillen dræbes og føres i Triumf til Lejren. Negrene er imidlertid blevet saa ophidsede, at de slaar over i en vild Krigsdans, der ikke standser, før de udmattede falder om ved Baalet.

Der falder nu Ro over Lejren.

Alle sover. Ogsaa Vagten.

En Neger stjæler Skatten og forsvinder.

Føreren vaagner. Stor Opstandelse. Vild Jagt. Forbryderen findes og dømmes til at skydes.

Hans Grav graves, og Dommen eksekveres. Han lægges ned i Graven, Jorden kastes paa og stampes godt til.

Derefter brydes Lejren af, og Ekspeditionen fortsætter sin Vej gennem Skovene, mens den døde Forbryder kryber videre gennem sin underjordiske Gang og forsvinder bag Sivene.

Ocean-Pantomimen udførtes af Tropens Svømmere og kun af disse. Den omfattede Svømning, Udspring, Kapsejlad i Baljer, Dystløb, Logg-rolling m.m.

Vi havde bygget en Bro, hvorfra alle Udspring foregik, og trods det ferske

Udmattelse.

Til Luthens Toner.

Vand og den kølige Luft var der mange gode Præstationer.

Ispængt et Par komiske Situationer udgjorde denne Pantomime en smuk og fornøjelig Præsentation.

Takket være Beboernes Interesse og Forhaandsreklamen, var der ikke saa faa Tilskuere. Talrige Plakater paa Vejene viste Ruten til Festpladsen, og alle de lokale Blade havde lange Artikler om Begivenheden. Resultatet var da ogsaa økonomisk et godt Plus i Tropskassen.

Og det havde været en pragtfuld Dag for os Drenge!

For ikke sandt, naar vi er sammen med vore Spejdere, er vi jo alligevel Drenge, selv om Gigten begynder at plage os, og Alderdommen føles trykkende!

En saadan Opvisning er et frisk Pust ind mellem det sædvanlige „Aftenunderholdning med Bal“, og der er jo ikke Spor til Hinder for, at en Patrulje kan forsøge noget lignende, naturligvis i mindre Stil.

Dette var et enkelt Blad af en Trops Dagbog. Men hvert Patruljemøde, Tropsmøde, hver Øvelse, Lejr, Weekend, Gymnastikaften er jo en Oplevelse.

Hvorfor hører vi blot ikke lidt mere om Troppenes Oplevelser, saa at vi, saavel Spejdere som Førere, kan faa nye Idéer og Impulser, og kan føle os i noget nærmere Kontakt med vore nærmeste Kammerater indenfor Spejdersportens verdensomspændende Broderskab.

Calte.

„WILLEMOES“ AF TROPSFØRER

Det lykkedes os begge Gange at komme af Grunden. Første Gang sejlede vi. Det lykkedes os begge Gange at komme af Grunden. Første Gang sejlede vi af, medens vi anden Gang maatte ro et Anker ud og vente en halv Snos Minut paa, at Strømmen gravede Sandet bort under os.

Ved 4-Tiden om Eftermiddagen var Strømmen imidlertid blevet saa stærk, at vi ikke kom frem over Bunden, hvorfor vi ankrede paa Kanten af Middelgrunden.

5.30 lettete vi, vi stak et Reb ud af Storsejlet og krydsede igen — dog godt 1 Time efter maatte vi atter lade Ankeret gaa. Direktør Plum, som havde været paa Falster og nu var med Færgen, observerede os og sendte sin Adjutant om Bord med Meddelelse om, at vi var savnede. Ingeniør Boye telegraferede vor Ankomst hjem til København, vi fik nu at vide, at vi — sandsynligvis paa

Opvask om Bord.

Foranledning af ængstelige Forældre — var eftersøgt af Statspolitiet, og om Aftenen sendte „Københavns Radiofonistation“ ud i Æteren: „Søspejderbauden

PAA LANGTUR AAGE BROBY

„Willemoes“ ankommen til Stubbekøbing, alt vel om Bord.”

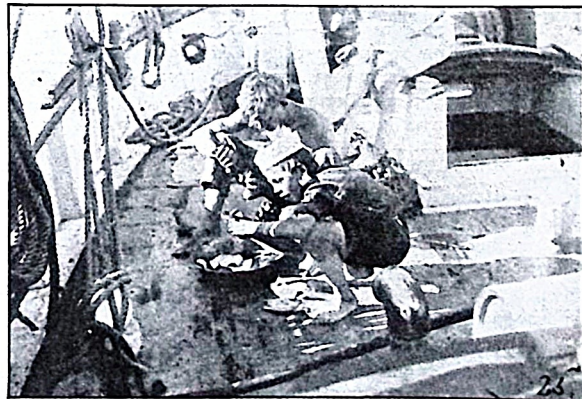
Tidlig næste Morgen lettete vi, og efter at have krydset til Kl. 7 kastede vi Anker lidt Vest for Havnen. Proviantering.

Lidt over 2 Em. lettete vi med Direktør Plum om Bord, og Kl. 4 ankrede vi ved Masnedsundbroen. Efter Opklaring om Bord var der samlet Landgang med Besøg ved Gaasetaarnet. Direktør Plum inviterede os derpaa i Biografen og gav derefter Rødgrød over hele Linjen.

Lørdag Morgen Kl. 8 blev vi af „Depechebauden“ slæbt gennem Broen og den smalle Rende. Vi satte saa Sejl (Sejlføring: Storsejl, Fok og Klyver) og Søndag Morgen laa vi efter en rask Krydssejlsads ved Kaj i Svendborg. Her hilste vi paa Svendborg-Søspejderne og besaa deres Baad, medens vi med Længsel ventede paa „Depechebauden“, som skulde slæbe os, det var nemlig blevet

I Land paa Høhnæs 1925.

Fisken gøres i Stand.

vindstille og satte i med modgaaende Strøm.

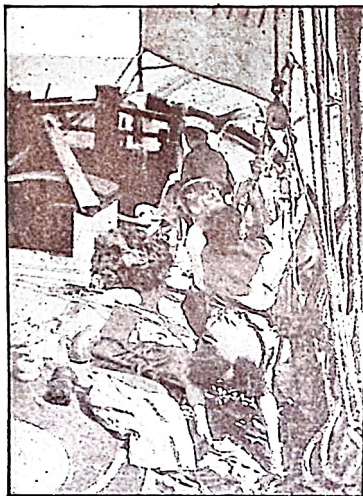
Kl. 2 ankom „Depechebaaden“, den havde haft en haard Tur over Smaalands havet og havde et mindre Motoruheld. Da der kom en Antydning af Vind, forlod vi Svendborg Kl. 2½ og krydsede Vest paa. Ved Avernakø blev vi overhalet af en Damper, som kom fra Bøgg, og med hvis Fører Direktør Plum havde truffet Aftale om at slæbe os, hvis der ingen Vind var. Mandag Morgen Kl. 2,30 lod Damperen os gaa NV. for Thorø, og med Dir. Plum som Lods stod vi ind i Thorø Vig, det smalle Sund mellem Thorø og Fyn.

Om Eftermiddagen var vi Dir. Plums Gæster paa Thorø og senere paa Eftermiddagen gav samme Biltur til Helnæs og Middag paa Helnæs Kro, og om Aftenen havde vi Lejrbaal ved Stranden.

Tirsdag Middag lettede vi for hjemgaaende. Depechebaaden slæbte os ud af Thorø Vig, her gik Direktør Plum fra Borde, vi fortsatte gennem Lillebælt og havde en meget smuk Tur. Kl. 6 ankom vi udfor Middelfart. Landlov.

Efter at have provianteret, lettede vi Onsdag Middag. Om Eftermiddagen passerede vi Treldenæs; Torsdag Formiddag: Vestborg Fyr. Vinden løjede nu af. Vi sendte Baad ind til Kolby Kaas for at telegrafere, hvor vi var.

Ved Solnedgang var der Skansevagt om Bord. Der blev talt for Danmark, og Spøjspejderne blev opfordret til, naar

Og saa det sidste Nap!

de kom hjem, at følge Langturen paa Kortet og knytte Minderne til hvert Sted, de havde været. Der blev sunget: „Venner, ser paa Danmarks Kort“ og „Der staar et Slot i Vesterled“, Flaget blev strøget med den sædvanlige Honnør.

Solen gik ned, glørd, farvende Himme-len som et Flammehav og lovende en Dag med bagende Sol og Vindstille.

Den Aften blev Troppen delt i tre Patruljer, Patruljeførere og Bedstemænd udævnt.

Lidt over Midnat passerede vi Schultz Grunds Fyrskib og Fredag Formiddag passerede vi Hesselø. Om Eftermiddagen kom der god Vind af Syd, Kl. 4 passerede vi Nakkehoved Fyr og Kl. 4,45 Torpedobaad E. 1., vi kippede vort Flag, og den svarede med Signalet: Ønsker Dem en behagelig Rejse. Kl. 6,30 passerede vi Lappegrundens Fyrskib og en god Time senere Kronborg.

I Helsingør blev 4 Spøjspejdere sat i Land, de skulde være hjemme samme Aften, Lørdag Morgen Kl. 6 laa „Wille-moes“ ved sin Bøje udfor Skovshoved.

Turen var slut. Vi havde maritimt set haft megen Modgang; men den blev overvunden. Og netop det vil gøre, at Turen staar for os som en rigtig Langtur.

Livet paa Spen er ikke lutter Slikkepinde, men netop derfor er det værd at færdes der. Ingensteds som der udvikles de Karakterejendommeligheder, som karakteriserer Manden: ansvarsbevidst Udholdenhed. Og ingensinde kan man nyde Solnedgangens Fred som oven paa en Dag med haard, men ærlig Kamp.

Fredrik Nygaard har udsendt „Knægten skal paa Kostskole“. Det er ikke en almindelig Drengeskole, idet den tydelig bærer Lyrikkens Præg. Bogen udmærker sig saaledes især ved den Varme, hvormed Forfatteren sjældent smukt giver sig hen i Skildring af Natur og Sang. Det er gjort, som kun den fødte Digter er i Stand til at gøre det. — Fredrik Nygaard skildrer ogsaa nydeligt en Drengs Forhold eller snarere Kærlighed baade til Hjem og Skole. Det er ikke ilde. Og tillige er Fortællingen fornøjelig og munter. — Men — som Helhed virker Bogen alt for spredt. Det synes, som om Forfatteren ikke har gennemarbejdet sit Emne til Bunds. — Den er kun for Ungdommen, nuvel, men en fuldkommen Drengeskole vilde slet ikke være af Vejen, naar man tydeligt mærker, at Evnerne kunde slaa til.

Jeg synes, at man bør kræve et mere fuldkomment Resultat af en talentfuld Lyrikers Forsøg med en Ungdoms- og end af de sædvanlige Drengeskole. Derfor er det med Glæde, at man efter

NYE BØGER

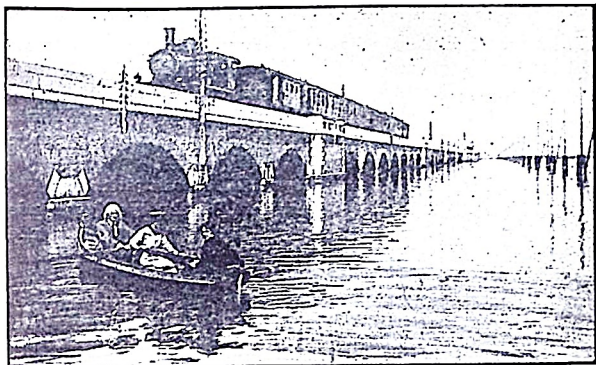
endt Gennemlæsning lægger Tom Kristensen: „Bokserdrengen“ fra sig. Den er kunstnerisk set langt betydelige. Grundig gennearbejdet, og ikke kun Skravet fra de voksnes Bord. Og bagved mærker man den udmærkede Digter. — Handlingen er henlagt til Kina under Bokseropstanden. Med en Dreng fører Forfatteren os paa nært Hold af de mærkeligste Forhold. Hele Kinas mystiske Verden skildres. Og med Spænding er det sat op, uden et Øjeblik at gaa over Grænsen. — Selv til skarpe Personskildringer strækker Forfatteren sig. Gripende skildres en trofast Kineser, ham selv, hans Svaghed for Opium, hans Taknemmelighed og hans i Bunden saa ædle Sind. — Det hele er saa ægte!

Ogsaa Otto Gelsted hører med paa dette Sted. Med en lille historisk Beretning under Titlen „Paa Flugt“ har han ydet sit Bidrag. Af Drengeskole at være virker den maaske lidt for alvorlig. Kede-lig i Begyndelsen, dog sættes Handlin-

gen snart i Gang, bliver spændende og underholdende og er for saa vidt udmærket. Der hviler blot en vis knugende Tungindsighed fra Begyndelsen til Slutningen. Som Drengeskole er det ikke Anbefaling nu om Stunder, for ti Aar siden havde det været en anden Sag.

D'Hrr. Svend Brash og Bjørn Erichsen har sluttet sig sammen om at skrive en moderne Fortælling for Ungdommen. „Det raske Trekløver“, hedder den. — Der er ikke nogen Digter med i dette Foretagende, men Resultatet bliver alligevel ikke ilde. D'Hrr. stiler ikke for højt, de bliver ved Jorden. Resultatet er, hvad det skal være: en munter, tilpas fiks Underholdningsbog for 14-årige. — Hvad der derimod er Kunst i Bogen, det er Sven Brash' mange og udmærkede Illustrationer. Saa fikst illustreret har man vist aldrig set en Ungdomsbog. Jeg da ikke. — Baade voksne og unge kan og vil mere sig over disse Tegninger, de giver Bogen et moderne og originalt Præg! Niels Aage Svane.

I GONDOLERNES BY :: Af NIELS AAGE SVANE

Toget bruser frem ...

Det er nede i den sydeuropæiske Varme i August Maaned, i flere Timer har vi siddet i Toget uden engang at have Energi til at se ud gennem Kupévinduet. Efterhaanden er det imidlertid begyndt at mørkne, og pludselig mærker vi et friskt Pust, der synes at vare ved og samtidigt virke mere og mere velgørende. Vi ser ud, ser at Toget nu kører paa en kilometerlang Dæmning, der fører fra det italienske Fastland og ud til Venecia, Lagunernes Stad. Ude i det fjerne ser vi de mange Lys fra Byen festligt blinke os i Møde som et smukt Velkommen.

Toget holder — vi stiger ud, staar et Øjeblik maabende. Vi ved jo nok, at Gaderne i Venecia er Kanalerne, men hvorledes og hvordan det egentlig tager sig ud, har vi slet ikke tænkt nærmere over.

Nogen Bil kan vi ikke tage fra Stationen og til Hotellet, derimod en *Gondol*. Vi tager Plads i Baadens Midte, der om Dagen er overdækket med et Solsejl og om Vinteren med en kasseagtig Overdel. I Bagstavnen staar Baadens Fører, de eneste i Byen, der rigtig har bevaret deres ældgamle venecianske Præg. Med sin store Aare stager han os langsomt frem. Det er behageligt at sejle saadan, og uvægerligt betages man af det poetiske ved Situationen. Det er Maaneskin, Vandet bliver til Sølv, i hvilket Venecia spejler sig. De store Paladser, Husene, Kirkerne, Kampanilerne, Broer og Taarne, alt vugger det dernede i den stille Gade. Og Smaabølgerne klukker, mens Gondolførerne raaber deres italienske Varsko. Det hele passer saa godt sammen.

Vi sejler paa Canal-Grande, der som et S slynger sig gennem hele Byen. Paa begge Sider ligger Husene lige ned i Vandet. De bærer alle de mest spraglede Farver.

Og videre gaar det, mens Byen nynner sin stille Sang rundt om os.

Der er om Dagen livlig Færdsel her paa Byens Hovedgade. Motorbaade sejler med et Kvarter Mellemrum, og Gondolerne glider langsomt hen — med forskelligt Indhold. Nogle selvfølgelig med Passagerer. En anden sejler med Frugt. En tredje agerer Flytteomnibus. Skraldemanden, Slagteren, Kulhandleren — alle, kommer de frem paa denne Maade.

Man faar et helt godt Billede af Byen ved at sejle igen-

nem den. I Canal-Grande er vi ved det fine Kvarter, sejler nu f. Eks. under den berømte *Rialto-Bro*, der i en smuk Bue gaar over den store Kanal. Paa selve Broen er indrettet en Mængde Butikker og Boder, og i Nærheden ligger det store Torv, Rialto-Plads, hvor man træffer Postkontoret og et af Sydens største Varehuse.

Vi lader os nu gondolere ind i de smaa snævre Kanaler, hvor vi straks følger, at vi er kommet ind i et nyt Kvarter. Her er snavset og grimt, og ækel Luft stiger os i Møde. En hel Time tilbringer vi paa denne Maade, i hvilken vi ser en rigt illustreret Billedbog rulle op for os. Eller snarere er det maaske en Film, der giver det fuldstændige Billede af det venecianske Folkeliv.

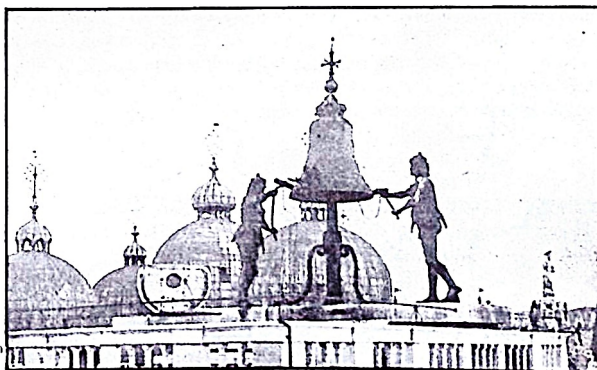
Endelig er vi saa igen kommet ind i Turist-Kvarteret, kommer netop nu sejlede under den berygtede *Sukkenes-Bro*, der i gamle Dage blev brugt, naar Fangerne blev ført fra *Doge-Paladset* og over til *Blykamrene*.

Sejlturen er endt.

Man kan ogsaa spadserere gennem Venecia. Ganske smalle Gader eller maaske rettere benævnt ved Ordet Gyder, fører — tit afløst af smaa Marmorbroer, der krummer Ryg over Kanalerne — fra Plads til Plads. Uden Fører er det imidlertid saa godt som umuligt at bevæge sig paa denne Vis. Men i disse Gader er der rent ud sagt væmmeligt, endnu værre end ved Sejladsen paa de smaa Kanaler. — Jeg tror kun, der er en bred Gade, den findes i Nærheden af Stationen, men her breder sig den typiske sydlandske Gadehandel. Her er interessant, men jeg ved snart ikke, hvad jeg foretrækker.

Heldigvis kommer man af og til til en af de store Pladser — som Regel omkring Kirkebygningerne.

Mest dominerende og forunderlig er den store *San Marco Plads*, der breder sig foran *San Marco Kirke* med de fem store Kupler og de tretten Spir. — Selve Pladsen er flisebelagt og paa visse Tider af Dagen næsten „oversaaet“ af Duer. Den er meget stor, vel paa Størrelse med Raadhuspladsen, men her er jo ingen Sporvogne, ingen Autoer, her færdes kun gaaende, hvorved Pladsen bliver ydermere dominerende. — Her ligger ogsaa det store Taarn, *Campaanilen*, som det kaldes. Det er ikke tidssvarende med Kirken,

Det mærkelige Klokkespil.

men pødelægger ogsaa for en stor Del den fuldstændige Skønhed, der vilde være over denne Plads.

Her er endvidere at bemærke Klokkespillet over Uret. De to Figurer kalder Venecianerne for „Maurerne“; hvert Kvarter slaar disse med deres Broncehamre paa den store Klokke, saa det synger over hele Pladsen.

San Marco Plads er Venecia's Promenade Sted. Om Aftenen er her et mægtigt Røre. De smukke Sydlænderinder færdes i al deres Pragt og Vælde. De moderne Jazz-Melodier toner paa een Gang ud fra ikke mindre end seks Restaurationer, og foruden spiller et 50-Mands Orkester højklassisk Musik. Men de mange Orkestre forstyrrer ikke hverandre. Pladsen er stor nok. Her er virkelig vidunderligt.

Lidt fjernet fra selve Venecia ligger nogle mindre Øer, deriblandt er *Lido* den mest kendte. Den ligger vel ca. 20 Minutters Sejlads fra San Marco Plads, og til dene Ø valfarter Byens Tusinder af Turister den hele Dag. Det er Byens „Klampenborg“. Hvert Kvarter afaar der Dampere, som hver rummer flere Hundrede Passagerer, og ovre paa Øen findes der, hvor mærkeligt det end lyder, Sporvogne, som har Læs paa fra Morgen til Aften. Men der er ogsaa noget at tage herover for. En bred Allé fører tvers over

Øen, og ved denne Allé ligger en stor Del af Byens Luksushoteller. Alle ligger de tilbagetrukket med Restaurant foran. Her er „Palace“ og dér „Lido“, hvor man et Par Gange om Ugen svinger sig til den moderne Jazz.

For Enden af Alléen ligger en stor Træbygning, i hvilken det koster Entre at komme ind. Inde er der Forretninger og en nydelig Restaurant, som ligger ude i Vandet. At sidde her en stille Maaneskinsaften, med Sydens høje Himmel hvælvende over sig, og høre Middelhavet skvulpe i svage Dønninger er virkelig yderst behageligt.

Her ude har man ogsaa Adgang til Badeanstalter, som ligger paa begge Sider af Træbygningen. Badehusene ligger inde paa Land, saaledes at Badningen foregaar noget lignende som oppe ved Hornbæk. Begribeligvis er det Fælles-Badeanstalter.

Dog er der en Forskel i Sammenligning med Hornbæk, idet Vandet er betydelig mere salt, ja, saa salt, at man efter Badet maa tage Styrtebad for at skylle Saltet af. Og endvidere det, at Badelivet er betydelig mere udbredt end noget Steds herhjemme. Det vil dog ikke sige saa lidt.

Lido — ja, *Venecia* — vidunderligt!

Niels Aage Svane.

: : : AARSSKIFTE-SANG : : :

V. 2. TILEGNET

Mel: Du danske Mand.

aa hastigt Aaret spindes bort
af Nornen ved Tidens Tén;
— et Rids, saa flygtigt og saa kort
paa Evighedens Runesten.

Dog end der blev tilbage
fra graa og gyldne Dage
af Minder, lyse, fage,
en Livsfond, saa rig og ren.

Hver Talisman, vort Hjem os gav
til Værn imod Mørkets Magt:
hvert sollyst Haab, hvert ærligt Krav
med Sandhed og Ret i Pagt —

— Nej, det skal ikke glemmes,
men dybt i Sjælen gemmes
og dobbelt rigt fornemmes
paa Spejderens Riddervagt.

I Vaarens Vind, i Somrens Sol,
i Høst-Dages Slud og Regn,
Sankt Georg blev vort Livs-Symbol,
hans Værge vort sikre Hegn;
Hvad Savn og Slid vi prøved,
hvad lavt og stygt vi døved,
hvad sundt og sandt vi øved,
fik Guld-Lød i Liljens Tegn!

Om derfor end vor Saga-Bog
skal gulnes i Mindets Skær,
— i Livets friske, stærke Sprog
blev Daaden dog ny og nær!

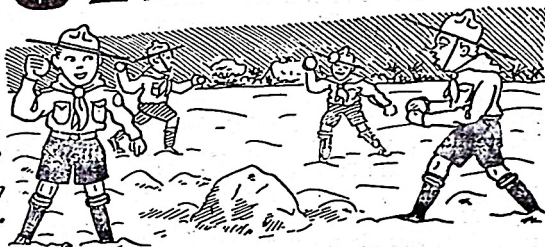
Lad da vort Løsen være:
Vort Spejdernavn at bære
vor Trop, vort Land, til Ære
i Ungdommens frie Hær!

H. P. V. Hughfelt.

FINGERET OVERFALD.

Af Holger Lauritzen.
Illustreret af E. Lilliestrand.

Tbenyttet. Dagen mellem Jul og Nyttroshytten var som altid i Ferierne aar, hvor Sneen laa gliitrende hvid overalt og gjorde Landskabet helt ukendeligt, maatte ikke spildes. Selv om ikke alle Drengene fik Lov til at tage hjemmefra i den Tid, saa var dog en god halv Snes Stykker samlet her til hyggeligt og festligt Samvær.

Falkenes Patruljefører, Erik Nielsen, havde Kommandoen om Dagen, om Natten var dette vanskelige og betroede Hverv overdraget til Tropsføreren, Assistent Bille. Sagen var nemlig den, at Tropsfører Bille ikke som Drengene havde Ferie, men pænt maatte passe sit Arbejde i København, hvorfra han saa hver Eftermiddag rumlede afsted med Statsbanerne til den lille Station, der laa nærmest ved Tropshtyten; tilbragte Tiden fra halvsyv Aften til halvsyv næste Morgen sammen med sine Drengene og derefter forlod dem, mens de endnu laa og sov.

Det var hen paa Eftermiddagen den tredje Dag, Drengene tilbragte derude. Mørket var saa smaat begyndt at falde paa, Drengene var færdige med at vaske op efter Teen og løb omkring og legede og sloges ude i Sneen. Palles patenterede Forsvarsmetode med at trække ned i en snefyldt Gren og lade den svinde op og kaste alt sit hvide Pudder i Hovedet paa Modstanderen blev flittigt brugt.

Da fik Falkenes Fører pludselig en Idé.

„Vi laver fingeret Overfald paa Hytten, saa skal vi se, hvad Bille siger, naar han kommer.“

„Svært hørt,“ sagde Ib.

„Er I skør! Han faar Nervechock og tager sporenstregts til København og ringer efter Politibilen,“ mente Palle.

„Naah, saa nervøs er han nu heller

ikke,“ smilede Ib, „lad os bare prøve det. Skulde han finde paa at stikke af, kan vi jo altid stoppe ham.“

„Ja, men hvordan laver man et fingeret Overfald?“ spurgte Palle tvivlende. Han var tillsyneladende stadig Modstander af Forslaget.

„Det gør man meget let,“ begyndte Erik at forklare, „for det første vælter man lidt op og ned paa Møblementet og arrangerer en fiks lille Udstilling af diverse skarpe Knive og Flasker med Gift, dernæst placerer man f. Eks. dig kneblet og bundet til en Stol midt i Stuen, og endelig til sidst hænger man forskellige afskrækkende Plakater op paa de mest iøjnefaldende Steder. Og saa nichts weiter, som du ser, det hele er let at klare!“

„Jo Tak! Men der vil jeg ikke lege med,“ protesterede Palle, „tror I, jeg lader mig kneble og binde ganske frivilligt saadan blot for Fornøjelsens Skyld? Nej, der er vinket af!“

„Ha, ha! Hør Palle!“ hylede Ib. „Du maa da endelig ikke tro, det gør noget, at du gør Modstand, saa meget mere naturligt kommer det til at se ud, dit Fæ! Dine Øjne skal vi ikke pille ved, de er jo blaa i Forvejen, men vi kan da pille Blusen af dig og rive Skjorten lidt i Stykker. Du skulde jo egentlig ogsaa helst være besvimet, men den klarer vi jo nok!“

Palle sendte Ib nogle lynende Blikke under hans Replikker, men han kunde dog alligevel ikke holde Smilet tilbage, naar han saa, hvorledes Ib med gestikulerende Fagter forsøgte at illustrere sine Ord.

„Allright, jeg gaar med paa den væste, om I saa vil slaa mig halvt ihjel, men vent med mig tilsidst, at jeg ikke skal sidde altfor længe og kukkelure, inden Bille kommer.“

Erik nikkede og gav Tegn til Drengene, at de godt kunde begynde paa at arrangere Overfaldet.

Billederne paa Væggene blev hængt skævt, enkelte blev lagt ned paa Gulvet. Lampeklippen blev erstattet med et skaaret Eksempel, som havde staaet ubenyttet paa en af Hylderne i Spisekammeret næsten lige siden Hytten var taget i Brug af Troppen, det lykkedes dog først Ole at faa knækket endnu et Stykke af, som han knuste imod Gulvet. Bordet blev væltet overende, og paa Bordpladen malede Ib med et Stykke Kridt: „Vogt dig, din Usling!“ Erik anbragte sin Brillantineflaske paa Gulvet efter at Etikettens Ordlyd var blevet forandret til Gift med tre sorte Kors under, den store Brødkniv fra Køkkenet blev lagt ved Siden af, og til sidst manglede Drengene kun at faa placeret det ulykkelige, overfaldne Offer, kneblet, bagbundet og fastsurret til en Stol.

„Hør, Ib, det er bedst, du løber ud og ser, naar Bille er i Anmarch, at vi selv kan faa skjult os i god Tid.“

„Skal vi ikke lige tæve Palle først?“ spurgte Ib med et bedende Blik i sine store Øjne.

„Det kunde du lide, hvad? Nej, skynd du dig nu afsted, som jeg siger, saa kan Palle klø dig i Morgen.“

Ib forsvandt ud af Hytten og vandrede afsted mellem de unge, snedækte Graner. Han satte i Løb og naaede snart efter frem til et Sted, hvor han kunde se omtrent en halv Kilometer frem ad Vejen. Mørket laa allerede tæt overalt, men Vesthimlen var endnu saa oplyst efter Solnedgangen, at Ib vilde kunne se Tropsfører Bille som Silhouet, saa snart han kom op over Bakkekammen.

Ib laa i nogen Tid og ventede. Hans bare Knæ blev helt røde af den kolde Sne, men det mærkede han ikke noget

til. Toget maatte være forsinket, siden Tropsførereren ikke viste sig. Klokken maatte jo være lige ved halvsy.

Nu kom der et Hoved, og efterhaanden voksede en Skikkelse frem, først en bredskygget Spejderhat, det var altså Bille.

Ib kravlede hurtigt ned ad Skrænten fra Vejkanten og løb saa tilbage, det bedste han havde lært.

„Han kommer! Han kommer!“ raabte han gennem Døren ind i Hytten, og et Øjeblik efter var alle Drengene paa nær Palle samlede udenfor i Sneen.

Erik kommanderede dem bagom Hytten ned ad Skrænten mod Aaen. Der skulde de lægge sig og afvente nærmere.

Ib stjal sig til lige at kigge ind gennem Vinduet. Det var glimrende. Palle sad besvimet, forslaaet og forrevet, surret fast, saa han ikke kunde røre en Finger. Det saa herligt, gruopvækkende ud, syntes Ib og løb efter de andre.

„Naa, det var rart, det behagede dig at komme,“ sagde Erik bebrejdende, „du kunde snart have ødelagt det hele for os.“

„Aah, hvad, Bille kan ikke gaa halvt saa hurtigt, som jeg kan løbe,“ svarede Ib beroligende.

Og nu laa alle Drengene stille og ventede. I Begyndelsen holdt Spændingen dem varme, mens de ivrigt spejdede op efter Hyttens oplyste Vinduer, men efterhaanden som Tiden faldt dem lang, bed Kulden godt, hvor den kunde komme ind.

Tropsfører Bille kom gaaende hurtigt henad Vejen fra det lidt forsinkede Tog og kunde omtrent skimte Granerne, der helt skjulte Tropshytten, da han pludselig hørte nogle underlige Lyde, som syntes at komme nede fra Aaen. Han standsede og lyttede, det lød igen, omtrent som et Barn, der jamrer sig.

For at undersøge Sagen nærmere, styrede Tropsfører Bille sine Skridt bort fra Vejen ned mod den tilfrosne Aa; viste det sig at være blind Alarm, vilde det alligevel ikke være nogen nævneværdig Omvej til Tropshytten.

Efter at være gaaet i Sne til Livet i en Grøft, der var helt fget til, naaede Tropsfører Bille ned til Aaen og fulgte dens Bred omtrent hen til Granerne. Han opdagede imidlertid intet, der kunde være Aarsag til de mistænkelige Lyde, han havde hørt, han slog sig derfor til

Taals med Tanken om, at det maatte være en Kat, der havde forvildet sig ud i Kulden, og begyndte at gaa op mod Skrænten, der førte op til Hytten.

Pludselig standsede han brat.

Han stirrede frem for sig gennem Mørket. En Masse mistænkelige sorte Pletter aftegnedes tydeligt mod den hvi-Skrænt.

Med eet gik det op for Tropsfører Bille, hvad det var; han var lige ved at le højt, men beherskede det til et stort Smil. Det var hele Troppen, der laa og afventede hans Komme, sandsynligvis med skumle Planer, men de ventede aabenbart ikke, at han vilde foretage sin Fremrykning fra denne Side.

„Ja, ja, lad mig nu se, hvad de har for, de Dreng,“ tænkte han og vendte om. „Det er vist bedre, jeg kommer fra den rigtige Side og lader som ingenting.“

Efter at have gaaet i en stor Bue udenom Granerne, naaede Tropsfører Bille endelig frem til Hytten. Der brændte Lys derinde. Han aabnede Døren og gik ind, standsede et Øjeblik og betragtede den forvirrede Uorden, der herskede overalt, saa gled hans Blik til Palle, der sad og hang med Næbbet bundet til Stolen.

Der gled et stort Smil henover Tropsfører Billes Ansigt.

„Vogt dig, din Usling!“

Han syntes, han kunde høre Ib slynge Sætningen ud. „Tænk, hvilken Respekt de Dreng har for dig.“

Ib kiggede ind gennem Vinduet.

Han tog Kpkkenkniven op.

„Er den til at skære dig løs med, Palle?“

Intet Svar.

„Vel, saa lægger jeg den ud paa Plads.“

Derefter tog Tropsfører Bille Gift-flasken. Han tog Proppen af og lugtede til den. „Aha, Haarvand, det er vist overflødigt.“ Og dermed kastede han Flasken ud gennem den aabne Dør, saa den landede mellem Granerne.

Bordet blev rejst og tørret lidt af.

Tropsfører Bille tog en Stol og satte sig overskrævs paa den lige overfor Palle og frigjorde hans Mund.

„Naa, Palle, er det ikke trættende at sidde saadan og hænge med Hovedet? Hvadbehager?“ Tropsfører Bille gav Palle en lille en paa Siden af Hovedet.

„Kan du lide Chokolade?“ Tropsfører Bille tog en Pose op af Lommen og spiste et Par Stykker, imens han skarpt betragtede Palles Øjne for at se, om han kunde modstaa Fristelsen. Han vidste, at det var et af Palles svage Punkter, men der var ikke den mindste Trækning at se om hans Øjenlaag.

„Ja, ja, Palle, du gør det meget godt, men du kan godt lege levende igen nu. Jeg lader mig ikke narre. Kan du saa sige pænt god Dag til din Tropsfører?“

Der kom en Antydning af et Smil om Palles Mund. Tropsfører Bille saa det.

„Ja, ja, Palle, jeg er jo saa meget Spejder, at jeg kan kurere for en Smule Besvimelse.“ Tropsfører Bille tog fat under Armene paa Palle og killede, til han hylede og lo og sled i det for at komme løs.

„Den Metode har De aldrig lært os!“ skreg Palle halvkvalt af Latter. „De kan godt holde op, jeg er kommet til Bevidsthed.“

„Det er storartet. Kan du saa ikke lige sige mig, hvem der har malet det paa Bordet?“

Palle rystede paa Hovedet.

„Er det Ib?“

Palle rystede igen.

„Er det ikke Ib?“

„Jo, det kan godt være, men jeg vil ikke sige det!“

„Du er meget sød, Palle. Det skal jeg ikke glemme dig. Nu kan du jo blive siddende der, mens de andre går i Orden her, saa skal vi se, om vi kan faa dig løst, inden du skal i Seng.“

Tropsfører Bille gik hen mod Døren, da Erik i det samme traadte ind.

„Velkommen, Bille,” sagde han og rakte Haanden frem.

„Tak, det maa du nok sige. Er du alene?”

„Ja,” Erik nikkede.

„Ja, men kæreste Erik, du kan da ikke lade alle de stakkels Drengene ligge ude i Sneen i Timevis. De fryser jo fast derude.”

Erik saa uforstaande op paa sin Tropsfører.

„Kan du saa kalde dem herind.”

Ved Ellevetiden mente Tropsfører Bille, det maatte være paa Tide at komme i Seng. Et flerstemigt: „Aah, allerede?” fortalte, at han var ene af den Mening.

„Der er jo flere Timer, til Deres Tog gaar,” tilføjede Ib med et Smil.

„Ja, et Par Stykker er der jo. Du følger mig vel for Resten paa Stationen, jeg har jo en lille Høne at plukke med dig, din lille Usling!”

Ib søgte at gengælde Tropsfører Billes Smil. „Ja, noget skulde der jo staa, og

saa syntes jeg, at det var det, der laa nærmest for.”

„Du bliver ved. Det er vist bedst, jeg laver fingeret Overfald paa dig, min lille Ven. Men det maa vente til en anden Gang,” Tropsfører Bille saa paa sit Uhr. „Klokken er langt over Sengetid. Skal vi lige slutte af med en Aftensang.”

Snart efter døde de sidste Strofer bort af: „Fred hviler over Land og By”, og Drengene krøb til Køjs.

Flere af dem drømte uhyggeligt den Nat.

Bedstefar sov og Lillegut blev sendt op for at vække ham. — „Sov han?” spurgte Mor, da Jens kom ned igen. — „Ja, hele Bedstepapa sov undtagen Næsen,” svarede Lillegut.

„Hvad er dette for noget?” spurgte Skipperen. — „Det er Suppe,” svarede Opvarteren. — „Ja, da har jeg sejlet i Suppe i 40 Aar, uden at ane det,” sagde Skipperen.

MAANEDENS INTERVIEW

En Samtale med Poul Claussen om Spejderoplevelser og Spejderliv.

A tter sender Redaktøren mig ud, og jeg opsøger under et Ophold i Aalborg Lærer Poul Claussen, „Skipper Clement“'s afholdte Fører. Jeg træffer Poul Claussen i hans Hjem i Hasseris ved Aalborg og klemmer straks paa med mit Ærinde.

— Hvornaar blev De Spejder?

— I Foraaret 1910 fik vi startet Patruljen „Ulven“.

— Hvordan gik det til?

— Jeg havde i dette — og Poul Claussen haler et gammelt Hefte frem, „Juleklokken 1909“ læser jeg, fundet en Artikel om Stifinder — eller Spejdersport af Gunner Engberg; fra den fik vi Ideen, og saa sparede vi nøjsommeligt sammen til „Scouting for Boys“, Lembekes Oversættelse var endnu ikke udkommet. „Ulven“ blev senere til 1. Aalborg, og Troppens første Langtur — 14 Dage — gik ned gennem Jylland.

Poul Claussen viser mig „Ulven“'s første Dagbog; morsom er den at se med dens lidt ubehjælpssomme Korttegninger, Skitser og tætskrevne Sider fulde af Minder fra den første Spejdertid.

— Lad mig høre lidt mere fra Troppens første Tid?

— Vi var især begejstrede for Goodturn Tanken; der blev ført nøje Bog over vore Good-Turns, jeg husker, at jeg et Sted har skrevet: „Spillet Sange for Lillebror i Eftermiddags“ — og jeg erindrer, at det kostede mig stor Overvindelse.

I Efteraaret 1912 var vi til Turnering i Viborg, og her blev Grunden lagt til „Nørrejylland“ senere Foraarsturneringer. Vi cyklede derned i øsende Regnvej, vi saa Lynet slaa ned i „Tophuset“ i Røbild, og det sidste Stykke af Vejen maatte jeg endog trække paa Grund af sprængt Kæde.

— Var Turneringerne dengang som de nuværende?

— Ja omtrent, dog lagdes der ikke saa megen Vægt paa Orienteringsøvelser som nu. Jeg husker, at vor 1. Patrulje blev diskvalificeret, fordi de brugte Citrondraaber til Pandekagerne, — det var ikke tilladt.

— Fortæl mig en Spejderoplevelse?

— I 1912 havde vi en Paaskolejr oppe i Allerup Bakker. Vi havde bygget forskellige Brotyper over en Bæk og forsøgte nu at etablere en Tovbro over Bækken ved dens Udløb i en lille Sø. Bækken var ca. 2 m bred og løb mellem høje, stejle, træbevoksede Skrænter, saa „Broen“, der bestod af et Reb til at gaa paa og et til at holde sig ved, blev ca. 10 m langt og var vel 4 m over Vandet.

Da en af Spejderne var kommet midt ud paa Broen, sprang det nederste Reb, og Drengen faldt ned, men blev hængende i Armene i det øverste Reb, der sænkede sig saa meget, at han ikke kunde komme ind til Bredden. Hvorlænge han hang der, husker jeg ikke, men jeg glemmer aldrig hans Ansigtstryk, da han endelig slap og faldt ned i Mudder og Vand. Det var paa

engang tankefuldt og resigneret. Og hvor han saa ud, da han endelig kom i Land!

— Hvordan var Udrustningen dengang?

— Ja, vi syntes nu, den var flot, det meste var jo hjemmelavet og saare primitivt, jeg tror ikke, vi vilde komme i Betragtning, hvis vi mødte til en Turnering nu. Vort Telt var lavet af udvaskede Melsække, hvis Varemærke, røde Elefanter, ikke kunde gaa af i Vask — det hed selvfølgelig aldrig andet end „Elefanthuset“.

— Lad os nu gaa over til Nutiden, hvad lægger De særlig Vægt paa i Deres Tropa?

— Vi dyrker megen Lejrdræt, særlig Vandreløbe med et Par Dages Rast imellem, saa faar vi Tid til at gøre Naturagttagelser.

Vi har ogsaa noget, vi kalder „Opdagelsesrejser“; vi cykler ud paa en Lørdag-Søndags Tur, ud paa Maa og Faa, til Steder, hvor vi aldrig har været før, vi tegner Kort og Skitser, og Drengene skriver Rapport, og paa den Maade har vi faaet samlet en Mængde Oplysninger om Lejrpladser og Øvelsesterrener.

— Hvad anser De for det vigtigste i Spejderarbejdet?

— Jeg synes, at Karaktertræningen er af størst Betydning og saa det at faa alle med, derfor foretrækker jeg Holdkonkurrencer for Enkeltmandskonkurrencer ved Turneringer.

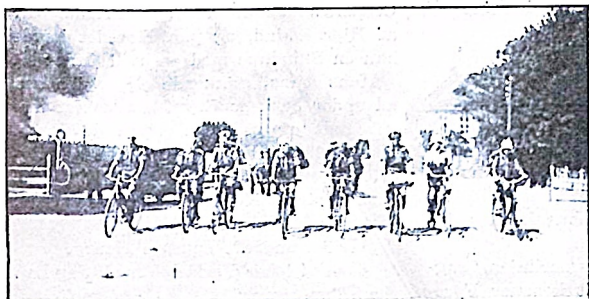
— Hvordan er det at være baade Lærer og Tropsfører?

— Jeg finder det er udmærket, hvis Læreren kan være Tropsfører, han kommer mere i Samklang med Drengene, dog bør det efter min Mening ikke blive en Skoletrop, i saa Fald vil Drengene let betragte Spejderarbejdet som et Fag, det bliver til Pligtarbejde, hvor Frihed og Glæde skulde være fremherskende.

— Maa jeg saa til Slut bede om Maanedens Fyndord?

— Bliv ved at være Dreng til du bliver 80 — bliv ved at bevare Drengesindet.

Ulk...

2. Vibenshus Trop

fyldte den 26. November 1925 5 Aar. Troppen, der i Dag tæller ca. 60 Spejdere, fordelt i én Roverpatrulje og 5 Spejderpatruljer, har nu overstaaet sine Børnesygdomme og er nu en fast sammentømret Blok, som ser Fremtiden trygt i Møde. Billederne her fortæller om Troppens Liv, senest om vor vellykkede Sommertur til Nyborg-Korinth (med 14 Dages fast Lejr ved „Høbbet“ Hovedgaard) —Faaborg —Dybbøl og Svendborg. Andre af Billederne er fra vore faste Lejrpladser i Nordsjælland. „ Cecil“.

1920 - 1925

Henry vaagnede og strakte sig. Det var endnu halvmørkt, og hans Værelse var hundekoldt. Han var lige ved at vende sig om paa den anden Side, da han hørte en gennemtrængende Fløjten uden for Vinduet, og et Øjeblik senere stod John Mc. Carthy i hans Værelse. „Sikke dog en Snuehane,” udbrød John. „Dersom du ikke rupper dig, kommer vi begge to forsent. Se at faa lidt Gang i Galoscherne.”

Henry satte sig lysvaagen op i Sen-gen. Den store Dag var kommet — hvor kunde han dog have glemt det? Og medens de to Drengene sludrede, klædte han sig paa, og var parat i Løbet af nogle faa Øjeblikke.

Den forestaaende Tur havde været planlagt i Uger og Dage. Ved Patrulje- og Tropsmøder var Planerne blevet udarbejdet i de mindste Detaljer, og det var vel nødvendigt. Turens Maal var Red Mountain, Table Mountain og Djævelens Top i de amerikanske Klippebjerge, og Ulvepatruljen, fra en af Butte, Montanas største Troppe, havde sat sig som Opgave at naa op paa Djævelens Top, et Maal der var saa fjærnt, at det var næsten uopnaaeligt.

I den kolde Morgenluft samledes de ni Drengene og deres Fører, Mr. Owens. Alle havde de fuld Oppakning, og efter at Chefen havde inspiceret dem, begyndte den lange Tur opad. Til at begynde med var der almindelig Snakken. TOM LANGPHIER blev energisk og stemte i med en rask Sang.

Chefen standsede, og Drengene samlede sig om ham.

„Det er storartet, at I er i godt Humør,” sagde han, „men vi har en Klatretur paa adskillig Tusind Fod foran os, og dersom vi bruger alt vort Vejrn, kommer vi til at trænge til det senere

TI DROG UD -

En sandfærdig Fortælling.

Af Harold Stein.

paa Dagen. Lad os lade som om vi er Indianere, og holde Bøtte medens vi marcherer.”

Foran et lille Bjælkehus holdtes der Rast.

„Nu er vi ovenfor Tømmerlinien,” sagde Mr. Owen. „Om lidt kommer Førerren, og imidlertid kan I spise jeres Frokost.”

Det lod Drengene sig ikke sige to Gange. Hurtigt aabnede de Madposerne, og slog sig ned paa Grønsværet, hvor de gjorde hurtigt Ende paa Mellem-Maderne.

Selskabet bestod, som før sagt, af ni Drengene og deres Fører, Mr. Owens.

Paa Grund af de senere Begivenheder der fandt Sted, maa vi præsentere dem — der var:

JOHN MC. CARTHY
OMER BRADFORD
THOMAS LANGPHIER
JAMES WEAL
WILLARD MURRAY
WILBUR HARVIN
CARL SHINER
WILLIAM KENT og
HENRY HEIDEMAN

Efter endt Maaltid strakte Drengene sig; deres Ærmer var smøggede op og deres Skjorter aabnede i Halsen, for det var godt varmt, selv om de var højt oppe. Mr. Owens gav et Stød i sin Fløjte, og Drengene samlede sig om ham og deres Fører.

Føreren var en ægte Karakter. Han saa ud, som var han traadt ud af en af

Coopers's Romaner. Hans Frakke var af Bjørneskind, og paa Hovedet havde han en Skindhue med en hvid Ørnefjer.

Hans smaa, stikkende Øjne, der saa ud under buskede Bryn, havde seet meget ondt og godt Vejrn paa de Egne. Han førte an, og Drengene masede bag efter.

„Du store Kineser,” prustede Carl, „hvor er de andre?”

„Hvilke andre?” spurgte Henry.

„Dem vi løber Væddeløb med. Jeg kan skam ikke mere.”

„Aah, hæng i lidt endnu,” sagde den anden. „Nu er der ikke saa langt igen — hvis Resten af os andre kan klare den, kan du ogsaa naa op.”

De maatte alle hænge i for at naa op. De sidste 500 Fod var de værste, men endelig var Maalet naaet, og Spejderne smed sig udasede paa Plateauet paa Bjergets Top.

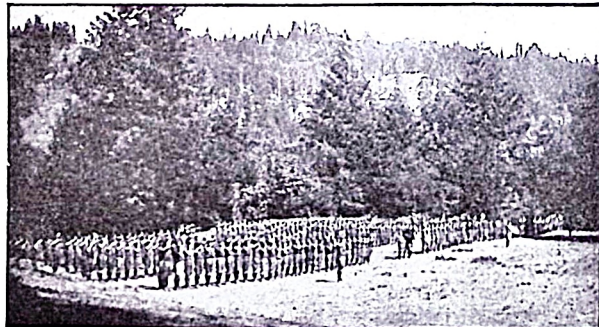
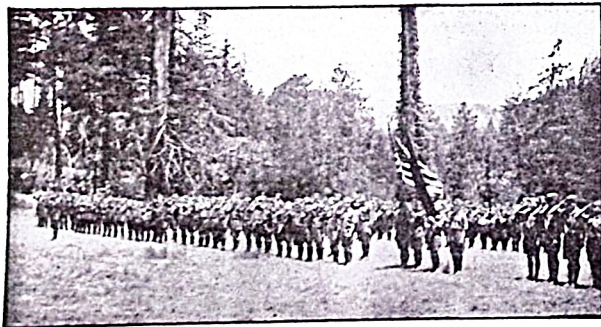
Dybt nede — femten Tusind Fod under dem — saas Landsbyen, hvor de boede. Der var saa stejlt derned, at det næsten var uforstaaeligt, hvorledes de nogensinde var naaet op.

„Dette er TABLE MOUNTAIN,” sagde Mr. Owens. „Bjergtoppen derovre, den med al Sneen, er RED MOUNTAIN, og der, et godt Stykke borte, ligger DJÆVELENS TOP, hvor vi slaar Lejr for i Nat.”

„Hvordan i al Verden naar vi derover?” spurgte Wilbur. „Jeg for min Part har aldrig lært at flyve.”

„Det behøver du ikke,” lød Svaret. „Fra Red Mountain til Djævelens Top er der en Bjergkam. Den er en Fod bred, og paa begge Sider er der fem Tusind Fod Fald. Det gælder altsaa ikke saa meget om at kunne flyve, som at have en sikker Fod.”

„Den er fin,” udbrød Henry. „Lad

To Billeder fra en amerikansk Spejderparade.

bare Far komme til. Den eneste originale Linedanser i Troppen."

Nu forlod Føreren dem, han havde bragt dem op i god Behold. Nu var det deres egen Sag at naa ned igen.

Det begyndte at blæse. En kold, gennemtrængende Vind, men Drengene trak blot deres varme Sweaters paa og startede ud for Red Mountain, en Afstand paa to engelske miles. Det var umuligt at gøre hurtigt Fremskridt, for der var hverken Vej eller Sti, og til Tider maatte Drengene kravle over fremstødende Klipper paa alle fire, men selv de største Vanskeligheder blev overvundet, og en Time senere stod Patruljen paa Red Mountain.

Det begyndte at trække op. Sorte, truende Skyer samlede sig i Horisonten, og rullede som store Dønninger frem over Bjergtoppene.

Drengene kunde imidlertid ikke forblive paa Red Mountain, og i Gaasegang paabegyndte de Turens farligste Strækning. Stien var kun en Fod bred. Der var et Fald paa mange Tusind Fod til begge Sider, og det gjaldt, følgelig, om at holde Tungen lige i Munden. Et Fejlskridt kunde kun betyde eet, — Døden, og Spejderne vidste det.

Imidlertid havde de tunge, sorte Skyer nærmet sig med ildesvarslende Fart. Et kraftigt Uvejr begyndte, og Tordenen bragede mellem Klipperne under dem, blændende Lyn skar Flænger i Mørket. Samtidig begyndte det at regne og hagle, og Drengene, der kravlede fremover den livsfarlige Sti, blev gennemblødt.

Endelig naaede den første Dreng Djævelens Top og den ene efter den anden af Drengene kravlede op paa den forholdsvist sikre Flade. Som ved et Mirakel skiltes Skyerne, og Eftermiddagssolen brød igennem og varmede de vaade Gutter.

"Det var en ordentlig Omgang," sagde Mr. Owens. "Efter alt at dømmes kommer Uvejret tilbage, og selv om I er aldrig saa trætte, kommer vi til at kravle ned nu, medens det er lyst, til et eller andet Sted, hvor vi kan finde Læ. Find Jeres Pladser i Rækken, jeg fører an."

Drengene traadte an. Forest var Mr. Owens. Midt i Rækken var Henry Heidemans, sidst kom Carl Shiner.

Da, som ud af en klar Himmel, kom en hvassende, sydende, blaa-hvid Lysstråle, fulgt af et Brag, som fra et eksplo-

Amerikansk Spejderhytte.

derende Krudtmagasin. Lynet slog ned midt i Drengenes Række og kastede dem saa voldsomt imellem de skarpe Klipper, at de alle tabte Bevidstheden.

Hvem der først vendte tilbage til Livet, opdagedes sikkert aldrig, men som de, en efter en, søgte at rejse sig, hørte de de tilskadekomne Drenges jamre og klage sig.

Shiner, Lanphier og Kent prøvede forgæves at rejse sig, men sank stønnende tilbage. Henry var blevet ramt af Lynet — han laa henslængt midt paa Stien. Dræbt paa Stedet.

Shiner var blevet forbrændt paa Ryg og Mave, medens Langphiers højre Ben var fuldstændig ødelagt af Lynet. Kent var den værst saarede af de tre. Hans Rygmuskler og Side var revet i Stykker, og Rystelsen havde paavirket hans Forstand. Skrigende kastede han sig frem og tilbage paa Jorden, nær Klippens Rand — hvert Øjeblik rummende Muligheden, at han vilde kaste sig i Afgrunden.

Dette var i Sandhed en frygtelig Situation. De var ti — Tusind Fod oppe paa Bjerget; den nærmeste menneskelige

Bolig laa 11 miles borte og, Nattens Mørke var begyndt at falde.

To Drenges paatog sig at bringe Hjælp. Paa en eller anden Maade — selv vidste de ikke hvorledes — kravlede og gik de ned ad Bjerget til Bondegaarden, der laa fulde to danske Mil fra, hvor Ulykken var sket. Der organiserede de Redningspartier, der straks satte ud.

Dette varede mange Timer. Imidlertid gav Chefen og de tre Drenges, der havde alle deres Lemmer i Behold, Nødhjælp til de saarede, og med stor Møje bragte de de tre Drenges ned ad Bjergets Side til et mindre farligt Sted.

Da dette var gjort, klatrede Drengene atter tilbage til Farezonen for at hente Tæpper og Proviant. De ansede ikke deres egen Sikkerhed, og da de vendte tilbage, bragte de deres Kammerats afsjælede Legeme med sig.

Medens dette fandt Sted kravlede en af Drengene med fuld Oppakning 5000 Fod ned ad Bjerget, hvor han etablerede en Nød-Lejr, og tændte et Baal til at vejlede Redningspartiet.

Langsomt bragtes de saarede Drenges ned. Kent og Shiner var i Stand til at vakle ned, understøttet af de andre, selv om hver Skridt var en Pinsel. Lanphier derimod, kunde ikke røre sig. Hans Ben og Fod var ødelagte. Der var kun et at gøre. Chefen bandt ham til sin Ryg, og Tomme for Tomme bar han den tunge Byrde ned.

Det var sam et Mærke. Hvert Fodtrin betød en ny Livsfare, men omsider naaede han ind i Nød-Lejren, og det var muligt at finde Hvile.

Ved Midnat naaede Redningspartiet Lejren. De bragte Tæpper, Føde og Læger med sig, og medens en Gruppe bragte de tiloversblevne i Sikkerhed, hentede en anden deres Spejderbroder, som havde forladt dem for stedse.

Maaneder senere, da Mindet om den forfærdelige Begivenhed kun huskedes som en uhyggelig Drøm, modtog hver af Drengene det amerikanske Spejderkorps Guldmedalje for Tapperhed, men der var ikke en af dem, som ikke gladeligt vilde have givet ti Medaljer, om Henry kunde have levet, om han blot havde vendt tilbage med dem; thi en Kendsgerning, der stod skrevet med uudslættelig Skrift var den: —

Ti drog ud — kun ni vendte tilbage.

Redigeret af stud. mag. Aage Broby, Strandvej 295, Charlottenlund, Tlf. Ordруп 121 (sikrest 6—7 Em.)

De danske Søspejdere.

Formand for Divisionsraadet: Kapt. K. V. Høyer, Gl. Kongevej 80, V. Tlf. Vester 3356.

Divisionschef: Spløjtnant K. Dahl, p. T. Fiskeriinspektionsskibet „Diana“, Brevpostkontoret, København.

Til Divisionen!

Naar vi nu er i Gang med at gaa ind i 1916, vil jeg først og fremmest sige alle Divisionens Spejdere og især Førerne Tak for det forløbne Aar, det første, jeg har staaet som Leder af de danske Søspejdere.

Der har efter min Mening i de allerfleste Troppe været gjort et godt og ærligt Spejderarbejde med de smaa Midler, der staaer til Raadighed, en enkelt har endda naaet mere end jeg paa Forhaand havde ventet. Naar man nu ser tilbage paa Aarets Begivenheder, saa kom vi vel paa mange Maader ikke saa langt, som vi havde ventet, men vi er dog stadig paa Vej mod vore Maal, saaledes, at hvad vi ikke naaede sidste Aar, det har vi en Chance for at klare i Aar, naar blot vi bider Tænderne sammen og løfter i Flok. Hovedbegivenheden indenfor Divisionen var vel nok det i Paasken afholdte Førerkursus, det er dog mit Haab, at den Retningslinie, der her blev angivet med Hensyn til Afholdelsen af rent spejdermæssige Øvelser, maa blive endnu nøjere fulgt i Fremtiden, navnlig gælder dette for nogle af Provins-troppenes Vedkommende. Paa dette Punkt kan saavel Trops- som Patruljeførere yde en væsentlig personlig Indsats. Med Hensyn til Udnyttelsen af Fartøjsmateriellet saa synes jeg, at der paa dette Punkt gennemgaaende har været handlet med megen Omtanke.

Hvorledes vil nu Sommeren 1926 forme sig? Det er vel det Spørgsmaal de fleste af jer vil stille mig, og jeg vil gerne give jer et klart Svar, men det er jo desværre et Svar, der i allerhøjeste Grad er afhængig af mine Udkommandoer, saa meget kan jeg dog sige, at det er mit Haab, at vi kan afholde et Førerkursus ligesom sidste Aar omend i

VORE TROPSFØRERE

N. Christensen, 1. Svendborg Trop.

mindre Format, ligesom det er mit Haab, at den sidste Aar opgivne Eskadresejlad i Aar maa kunne afholdes. Af sikkert nyt kan jeg love jer de nye Uddannelsesbestemmelser, Uniformsbestemmelser, Roreglement o. s. v., samt Søspejdernes egen, nye Sangbog, som vi jo nu alle er i fuld Gang med.

Disse Ting er jo imidlertid kun Rammen om det hele — en Ramme, som Spejderne i de forskellige Troppe hver især maa udfylde med deres eget Billede ved trofast og spejdermæssigt Arbejde.

Naar jeg skal ønske mig noget godt for det nye Aar, som kommer, da er det, at hver eneste Spejder indenfor Divisionen maa blive gennemtrængt af den virkelige Spejderaand. Er Spejderloven ikke Rettesnoren for alt vort Arbejde, saa har det hele ingensomhelst Værdi. Lad derfor hver eneste Øvelse, hver eneste Dags Arbejde — hjemme som i Troppen — gøre jer til bedre Spejdere ved, at I altid har vor egen Lov — Spejderloven for Øje. Sker det, da er vi godt paa Vej mod Maalet, enten vi saa er mange eller faa, — om Fartøjet er stort eller lille.

Idet jeg haaber, at I alle i det nye Aar vil tage et godt og dygtigt Tag for Divisionen, sendes jer selv og jeres Trop de bedste Ønsker for det nye Aar.

Med Spejderhilsen

K. Dahl.

Søspejderfesten.

De danske Søspejders 1. Københavns Trop fejrede den 5. December sin 13-aarige Stiftelsesfest, en stilfuld Fest i Langelinies Pavillon.

Først underholdt Operasangerinde Fru Mary Alice Therp og Spejderkvartetten Gæsterne med deres smukke Sang. Derpaa var der arrangeret en Souper for Søspejdernes Forældre og Venner — som særlige indbudte deltog Admiral Carstensen, Havnebygmester Lorentz, Divisionsraadets Formand Kaptajn K. V. Høyer og som Repræsentanter for Spejderkorpset Ingeniør Ove Holm og Landsretssagfører Tage Carstensen.

Ved Bordet, hvor der blev holdt flere smukke Taler, overrakte Divisionsraadets Formand Spejderkorpsets Ærestegn til Tropsraadsmedlemmerne, kgl. Hofglas-handler L. Fritzsche, som i 10 Aar har været Tropsraads Kasserer, og til Prokurist R. Feldbech-Christiansen, som siden Søspejderbevægelsens Start i 1912 stadig har været med i Ledelsen.

Imidlertid havde Ungdommen forlængst begyndt paa Dansen. — Senere hen paa Aftenen blev Lotteriet trukket og Tombolaen meldte udsolgt — som sædvanlig kunde Troppen notere en smuk og vellykket Fest.

Ulk.

Københavns 1. Trop.

De to første og den sidste Søndag i Maanedens har der været holdt Møder paa Stationen paa Orlogsværftet, og Patruljerne har arbejdet paa Forberedelsen til 3. Kl. Prøven.

Søndag den 22. havde vi en rask Øvelse i Dyrehaven. Vi mødtes paa Triangelen. En Patrulje blev sendt til Femvejen og en til Klampenborg, medens 4 Mand udlagde Øvelsen efter Kort. Kl. 11 startede Patruljerne, og vi fik en forrygende Skattejagt ud af det. Kl. 2½

samledes vi til fælles Kaffebord i Peter Lieps Hus.

Forøvrigt har Troppen haft travlt med Forberedelserne til vor Fest den 5. Dec. Angaaende Referat af denne henvises til andet Steds i Bladet.

O. Schou-Christensen,
Tropsf., Grenaaegade 3, Ø. Øbro 2203 y.

Københavns 2. Trop.

Saa svandt Aaret 1925 — det første Aar sammen med De danske Søspejdere. Det blev et Aar rigt paa Begivenheder inden for Troppen.

Den 3. Maj blev Kommandoen hejst. Pinseturen gik til Hornbæk og Helsingør, Langturen til Kullen med „Gry“ og rundt Sjælland med „Willemoes“. Desuden har vi besøgt Landskrona og Barsebäck. Tre Gange har vi været paa Hven og to Gange paa Saltholm. Alle de lange Ture er paabegyndt Lørdag Aften. Desuden har vi haft en Del Manøvresjladser, baade Dag og Nat. Den største Begivenhed inden for Troppen var vel nok Modtagelsen af vor nye Station, som vi nærmer sig sin Fuldendelse. Den 5. Dec. blev Kommandoen strøget paa „Gry“, som samme Dag sættes paa Land.

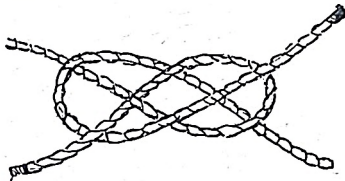
A. Eriksen,
Tropsfører, Vævergade 1, 2., N.

Præmieopgaven.

Det var ikke mange Søspejdere, som havde fundet Fejlen i „Søspejdernes“ Hoved, ihvert Fald ikke efter Besvarelsenerne at dømme.

Ved Lodtrækning blandt de rigtige

Løsninger tilfaldt Præmien, Funders: „Praktisk Navigation“ Søspejder Axel Rasmussen fra Skovshoved Søspejdertrop (Fredensvej 7, Charlottenl.), hans Skitse ses nedenfor.

Skovshoved Trop.

I Maanedens Løb er afholdt de to ordinære Tropsmøder, og Patruljerne har holdt hver to Møder.

Endvidere havde vi Søndag den 15. samlet Patruljearbejde paa Ermelundsletten (Baaltænding, Signalering og Kortlæsning).

Søndag den 29. havde vi en rask lille Øvelse, der i korte Træk gik ud paa følgende:

To Hold Guldgravere ankommer til et Distrikt, hvor der efter den gamle Indianer-Medicinmands Opgivelse skulde findes 12 guldførende Aarer. Efter Landets Love ejer den Mand Aaren, som først faar rammet sin Mærkepæl ned ved den. Aarerne var afsat som x i Generalstabskortet.

Vi fik en fornøjelig Formiddag ud af det: høj Luft, 7 Graders Frost, nyfalden Sne. Det vrimlede med Harer i Ermelunden.

Aage Broby,
Tropsfører, Strandvej 295, Charl.

Fra Aalborg.

Hurra! Vi er glade her i Aalborg. Endelig har vi faaet vor Trop anerkendt og har Ret til at bære den prægtige Uniform med den kække runde Hue. — Vi har længe været parat. Hvor mange Gange har vi ikke forberedt os til at tage Optagelsesprøven og 3. Kl. Søspejderprøven, ja endog holdt Generalprøver for at være helt sikre „for tilfældet“.

Nu har vi kun et Ønske: at faa Ende paa den lange Vinter, som vi dog iverdigt vil anvende til mangt et forberedende Arbejde for, naar Foraaret kommer, ret at vise her i Aalborg, hvad en Søspejder er, og hæve Respekten og Interessen for Standen.

Med Spejderhilsen til vore Standsfæller.

Aalborgsøspejderne.

Et lille Alvorsord til Landspejderne fra Redaktionen.

Har I lagt Mærke til, hvor flinke Søspejdertroppene er til hver Maaned at sende smaa Referater fra Troppens Liv og Gerning? Hvorfor vil I staa tilbage for dem? Tag nu og send os de Par Linier hver Maaned og senest d. 10.!!

Red.

»Gry« paa Bed-
ding for at
skruppes i
Bunden,

inden den er
klar til nye
Togter paa
Havet.

FOTO-ARTIKLER

*Enhver Spejder bør have
et Kamera*

Største Udvalg Gratis Vejledning

A. LYKKEBERG
Østergade 37 Telf. 10769

Støt vore

Annoncører

Til Damme

og Bassiner haves store, meget smukke Guldflis samt flere Arter billige Koldtvandsflis. Særskilt Akvarieværrelse med mange sjældne Tropisk forefindes. — Stort Udvalg i Kanariehunner til Hæk. Alt til Fugle- og Fiskepleje føres. **Willumsens Fugle- og Akvariehus** Østerfarimagsgade 45 — Telefon Øbro 2550 Forespørgsler — Svarporto

I Lejren

bør altid benyttes

WOLFF & ARVÉ's

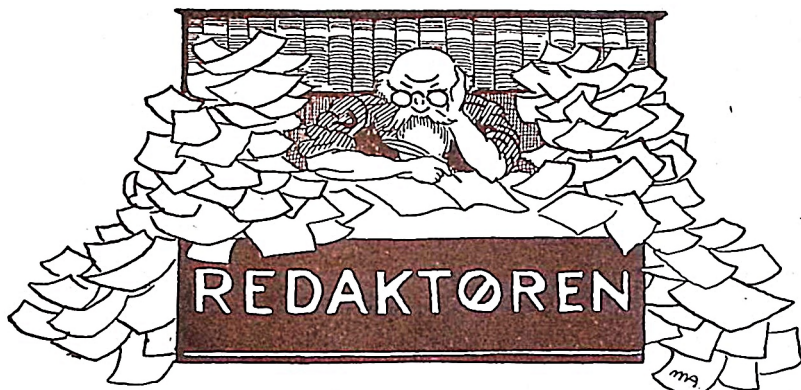
Leverpostei • Kødretter • Fiskeretter

Faas hos alle Købmænd.

Cloëttas Chocolade

faas overalt

Fineste dansk Fabrikat

NÆRUM KOSTSKOLE. NÆRUM
Telefon: NÆRUM 143

Spm.:

Alvise Gubbe!

Paa et Kort i Hasselbalchs Ungdoms-Magasin kan man se, at „Flemming“ foregaar et Sted paa Fyn. Hvordan bar Flemming sig ad med at tage ind til Tivoli en Aften og tilbage igen?

Med Spejderhilsen

„Speccolator Schelschpreren“.

Svar:

Selv om den unge Hr. Flemming paa mange Maader er et fremmeligt Barn, vilde han næppe være i Stand til at tage i Tivoli og hjem igen paa een Aften, hvis han boede paa Fyn. Flemming-Bøgerne tænkes at foregaa i en opdigtet By i Nærheden af København. — Manden, der har tegnet Kortet, maa have taget fejl!

Spm.:

Hvilken Eksamen skal man have for at komme i Ø. K.s Plantageafdeling.

Med Spejderhilsen

Sheeta, den sorte Panter.

Svar:

Der kræves ingen særlig Eksamen. Kendskab til Havebrug og Gartneri vil være en Fordel. Jo flere Sprogkundskaber man har des bedre. Ansøgning stiles til det Østasiatiske Compagni, København, og eventuelle Eksamenspapirer vedlægges.

Spm.:

Kære udgdelige.

Hvornaar skal den næste Jamboree afholdes, og hvad Land og By skal den afholdes i, og hvad vil Turen komme til at koste fra Odense?

Med Spejderhilsen

Ping.

Svar:

Til Sommer afholdes international Konference i Schweiz for Repræsentanter fra de forskellige Lande. Her tages nærmere Bestemmelse angaaende Tid og Sted for næste Jamboree — hvorfor vi altsaa ikke for Øjeblikket kan sige, hvor meget Billetprisen fra Odense bliver.

Spm.:

Vi har i Troppen en Spejder, der til Sommer tager Realeksamen. Han vil gerne være Kok og vil derfor sætte meget Pris paa at faa oplyst. 1) Er der noget officielt Sted, hvor han kan blive uddannet. 2) Er der en Eksamen, der skal tages. 3) Er der Fripladser og Legater paa en eventuel Kokkeskole. 4) Er De i Stand til at henvise til nogen, der kan give nærmere Besked.

Svar:

Med Hensyn til Kokkeuddannelsen er Forholdet det, at der kræves en 4-aarig Læretid. Samtidig hermed søger Lærin-

KONDITOR

Henning Klenz — Torvegade 32 — Amager 4423
De bedste Kager, Chocolader og Desserter
Bringes overalt i Byen

gen Restaurationsindustriens Læringskole paa Teknologisk Institut i København. Efter 4 Aars Forløb skal en afsluttende Eksamen bestaa. Formand for Restauratørernes Sammenslutning er Dir. Frantz Christensen, Langeliniepavillonen, og Formand for Skoleudvalget er Køkkenchef hos Wivel, Carl Johan Nielsen. Hos disse vil specificerede Oplysninger kunne indhentes.

Spm.:

Ærede gamle Gubbe!

Herved beder jeg dig besvare disse Spørgsmaal, da jeg er meget uvidende om alt, hvad der angaar Spejdervæsnet. Jeg vil meget gerne være blaa Pigespejder, og beder dig derfor anbefale mig en rigtig god Trop, helst paa eller i Nærheden af Frederiksberg, og helst en med et rigtigt Tropnavn i Modsætning til I. Københavns o. a. Vil du ikke ogsaa sige mig, hvor jeg skal indmeldes.

Haabende paa at faa Svar i næste Nr. sender jeg mange Hilsenr. Eva,

vordende Spejder.

Svar:

Henvendelse foregaar til Frk. Ida Christensen, Lejr- og Spejderhuset, Nørregade 15, eller til Fru Ingeniør Engholm, Østerbrogade 31.

Rettelse.

Vi har modtaget:

„Jeg vil gerne give Dem nogle Oplysninger med Hensyn til „The Scout“, det engelske Spejderblad, da Deres Meddelelse i „S. M.“'s Spørgerubrik ikke ganske er i Overensstemmelse med de faktiske Forhold. Den nye Aargang begynder 1. August, og ikke som meddelt 1. Januar. Med Hensyn til Abonnementet er det tilraadeligt at abonnere direkte fra Bladets eget Kontor, da det har følgende Fordele: at Abonnenten modtager Bladet samme Dag som det

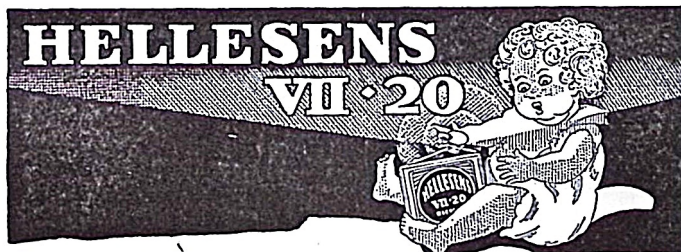
udkommer!!! (d. v. s. at Bladet afsendes fra London den Dag Trykningen er tilendebragt, Torsdag, og altsaa er i Danmark Lørdag, der er den officielle Udgivningsdag for Bladet), at Abonnementet bliver betydelig billigere, da Bladet afsendes portofrit fra London. Det er altsaa kun nødvendigt at betale Abonnementsprisen, der pr. Kvartal er 3 sh. 3 d. og om Aaret 13 sh., hvilket efter Dagskurs bliver ca. 3,25 Kr. og 12,50 Kr. Ønsker man at abonnere paa Bladet paa denne Maade er det lettest i en Bank at købe en Check paa det paagældende Beløb og i anbefalet Brev sende denne til Bladets Kontor. („The Scout“'s offices, 28, Maiden Lane, London W. C.).“

Vi takker for Oplysningen og beklager vort mangelfulde Svar i November Nummeret.

Korrespondance.

Følgende amerikanske Spejdere ønsker at korrespondere med danske, udveksle Billeder, Blade og Frimærker:

Ben Burford, 1115 Union Str. Brunswick Ga. U. S. A. John Liles, 2210 Wolfe Str. Brunswick Ga. U. S. A. Clarence Jabbott, 428 Wolfe Str. Brunswick Ga. U. S. A. Emanuel Thompson, 1817 Wolfe Str. Brunswick Ga. U. S. A. C. Hardy Johns, 409 Cochran Ave. Brunswick Ga. U. S. A. Elmer Stebbins, 1820 Stonewall Str. Brunswick Ga. U. S. A. Arthur J. Mc. Cullough, 1108 Third Ave. Brunswick Ga. U. S. A. Wm. P. Konetzko, 1700 Norwich Str. Brunswick Ga. U. S. A. Archie Mc. Lachlam, 1915 Norwich Str. Brunswick Ga. U. S. A. Harris Wingate, 1322 Union Str. Brunswick Ga. U. S. A. John L. Highen, 283 Windsor Str. Atlanta Ga. U. S. A. Roy Boeckert, P. O. Box Nr. 170 Winkler, S. A. Glenn W. Nawes, P. O. Box Nr. 225. Marshall N. C. U. S. A. Peter Jones, 293 Windsor Str. Atlanta Ga. U. S. A. Man. Canada.

VERDENS BEDSTE LOMMELAMPE-ELEMENT.

Radio Den talende Eversharp

— Et teknisk Under —

Radiopennen ser ud som en alm. „Eversharp“. Er samtidig Blyant og Radiomodtager Solid og elegant. Intet Legetøj. Funktion og Lydstyrke som det bedste og dyreste Detektorapparat. Er altid og overalt parat. Ingen Specialantenne nødvendig.

Enhver Spejder

maa være i Besiddelse af en saadan. Prøve kompl. imod Kr. 10 forud i N.B. Brev. 3 Stk. Kr. 27. Gerne Frimærker. Vis Hammeraterne Annoncen.

Firma L. Moustgaard, Hammerbrochstrasse 4, Hamburg 15

Forlang udtrykkelig

ASP CYKLE-
LYS.

Stemplet ASP i lyset
Det eneste rigtige
Cyklelys der findes

Spejd altid efter

Mærket Tre Ben i Ringen
naar De kober Sæbel
Dette morsomme lille Mærke er
Garantien for, at De faar den
ægte

Worning & Petersens
Xeroformsæbe

Overalt — over alt!

Fra Divisionerne.

Indsend
små korte
Meddelelser
om Troppens
Liv til
Redaktionen
Nærum
Kostskole,
Nærum.
Telefon
Nærum 143

Bemærk Redaktionens Telefon-Nr.
Nærum 143.
(træffes sikrest Kl. 5 $\frac{1}{2}$ —6 $\frac{1}{2}$)

Dronning Margrethes Trop.

havde Søndag den 29. November arrangeret en lille Lejrbaalsopvisning m. v. paa Hotel „Skaridsø“ i Jyderup. Troppen kunde glæde sig over stor Tilslutning fra Spejdernes Familie og Venners Side, idet der var mødt ca. 350 Tilskuere.

Først spillede 2 Spejdere den lille, rask Enakter „En Stroppetur“, som gik med Liv og Lyst over Scenen. Dernæst var der Tableau: „Aftenscene i Lejren“, hvor Troppen stod opstillet til Parade, medens Lejrflaget blev halet ned under Tonerne af „Fra Himlen er du faldet“. Saa var der Indianerdans af Ulveungerne, og til Slut Aftens Hovednummer: „Lejrbaalet“. — Baalet var tændt paa Teatret i en pragtfuld Skovdekoration med kunstigt Maanelys, og det meget naturligt udseende, elektrisk flammende Baal var af gribende Virkning. Underholdningen gik strygende med Solosang, Korsang og Oplæsning, som gjorde velfortjent Lykke, og Stemningen var høj paa begge Sider af Tæppet. Til Slut var der Tableau: „Troppen hylder Dronning Margrethe“. I Underholdningen var indlagt 2 nye Sange, forfattet af et Tropsraadsmedlem; sidste Vers i den ene Sang lød saaledes:

Jeg er Spejder for mit Fædreland,
Jeg vil blive det en trofast Mand!
Jeg er Spejder for mit kære Flag,
Som jeg løfter højt for Danmarks Sag!

1. Gentofte Trop.

Lørdag den 7. November 1925 afholdt 1. Gentofte Trop og Flok Fest paa Gentofte Hotel. Program: Aftenunderholdning og Bal.

Ved Aftenunderholdningen var der sørget for, som der bør være ved en Spejderfest, at denne udelukkende blev udført af Spejdere og Ulve. Vi havde ind delt den i tre Afdelinger. Først fremvistes en Del af Jamboreefilmen. Dernæst en mere blandet Afdeling: Recitation af et Digt af Bjørnson, Dramatisering af „Er man Spejder“ (udførtes af Spejderne), Marsch med Kærre til Sangen „Hupla—hej, hvor den skær“ (udførtes af Ulveungerne), Tegnespøg dvs. Hurtigtegningsstricks (af to ældre Spejdere), Cykletur paa Scenen med Sangen: „Spejder med en Sang paa Læben.“ Til sidst Lejrbaal med Sange, hvor Ulvene dramatiserede „Mowglis Optagelser i Junglen.“

Derefter Bal.

Festen havde ret stor Tilslutning i Betragtning af Troppens ret lille Medlemsantal, og Folk syntes at mere sig. Under Festen var der ophængt Indsamlingsbøsser til Københavnerdrengeens Sommerlejr.

Arnc.

Frederiksberg Kolonne.

Den 5. November 1920 oprettedes Frberg. Kolonnen officielt ved en Weekend med Turnering i Jonstrup Vang. Landinspektør Evens traadte tilbage som Chef paa Grund af manglende Tid, og Ingeniør Valentiner overtog Kommandoen over Kolonnen som da talte 70 Mand. Den følgende Vinter gik Kolonnen stærkt fremad i Vækst og afholdt flere vellykkede Kolonneaftener og ved „Prinsesseparaden“ i Maj 1921 repræsenterede Kolonnen ca. 100 Mand. Sommeren 1922 afholdtes en uforglemmelig Kolonnelejr ved Esrom Sø (ca. 70 Mand), hvor bl. a. Tegneren Axel Mathiesen var Gæst, og Aaret efter, 1923, deltog Kolonnen med et lignende Antal Spejdere i Dansk Spejderforbunds Matabelekrig og Lejr paa Trelldenæs. Gennem disse Lejre knyttedes Baandene stærkere mellem Kolonnens Troppe og vi forstod i rigt Maal at styrke Kammeratskabet og Sammenholdet.

Endelig maa vi ikke forglemme de

vidunderlige Jamboreedage ifjor samt Kolonne festen sidste Efteraar i den blaa Sal.

Af nyere Dato skal nævnes Kolonnens Tur til Helsingborg den 17.—18. Oktober 1925, hvor vi havde en udmærket „Øvning“ med „Helsingborgs Spännakar“, og blev saa glimrende behandlet af vore svenske Værter.

Kolonnen tæller nu 270 Mand med Gunnar Bjørlov som Chef. Ved en Parade St. Hansaften 1925. traadte Ingeniør Vallentiner ud for at give Plads til nye Kræfter, men han følger dog stadig sin gamle Kolonne med Interesse og staar den bi med Raad og Daad, hvor det trænges.

Torsdagen den 5te November 1925 fejrede Kolonnen sin 5-aarige Fødselsdag ved en Parade paa Frederiksberg Slots Eksercerplads. — Kolonnechef Bjørlov talte til Spejderne og opfordrede dem til, især naar de blev ældre og muligvis ikke mere kunde være aktivt knyttet til deres Troppe, da at efterleve Spejderloven og føre sig som Spejdere. — Han henvendte sig derefter til Ingeniør Valentiner og idet han takkede ham for hans store Arbejde gennem de 5 Aar, udbragte han et Leve for denne.

Til Slut overrakte han Tropsførerne Theill og Valentiner en Mindegave som Paaskønnelse for deres trofaste Arbejde som Tropsførere indenfor Kolonnen.

Ingeniør Valentiner tog derefter Ordet, indprentede Spejderne, hvilken Betydning Spejderbevægelsen har for vort Land, og hvilket Ansvar der herigennem hviler paa hver enkelt Spejder, og sluttede med at opfordre alle til at syng: „Der er et yndigt Land“. — Efter Af-syngelsen heraf takkede Tropsfører Valentiner Gunnar Bjørlov for hans Tiltrædelse som Chef og idet han udtalte Haabet om, at de næste 5 Aar under hans Ledelse maatte blive til Glæde og Gavn for alle, udbragte han et Leve for Kolonnechefen, hvorved han mindede alle om hvor stor Tak vi er vort gamle Korps skyldig, og efter endnu et Hurra for Det Danske Spejderkorps blev Fanerne ført til venstre Fløj, og Troppen afmarscherede til Terrainøvelser eller Museumsbesøg. —

Om Eftermiddagen samledes Førere og Raadsmedlemmer efter Invitation fra 2. Frberg. Trop til en Kop Kaffe i Troppens Lokale og tilbragte her et Par fornøjelige Timer sammen. — R. V.

FOTOGRAF EML CLAUSEN. FREDERIKSBERGGADE 34
Elegant Udførelse Telefon 8050 Rimelige Priser

1. Rudkøbing Trop.

afholdt 11. Oktober en vellykket og velbesøgt Fest. Troppens eget Orkester (9 Mand) indledede med nogle flotte Numre og efter at en smuk Prolog var fremført opførte Troppens ældste Spejdere et Par smaa Komedier. Saa fulgte en glimrende. Spejderunderholdning, som satte Publikum i rigtig Jamboreehumør. Særlig Jubel vakte to skotske Spejdere, som sang deres Hjemlandssange. Endvidere skal nævnes Silind Boksnings, en spørgmunter Mand og til Slut et smukt Tableau, Spejdernes Verdensbroderskab. Vi sang en Masse gode Spejdersange og raabte en hel Del gode Raab. Festen sluttede med et Bal, der varede til Kl. 12. En Uge efter opførte vi i Humble samme Underholdning, for en Afdeling af Troppens derværende Spejdere. Her var ligeledes fuldt Hus og glimrende Humør. Begge Fester gav et Overskud paa ialt 380 Kr.

Troppen tæller nu 49 Mand + 20 Ullve, arbejder iverigt paa henholdsvis 2. og 1. Kl. Prøver, samt Tagen Ouelighedstegn. En Diskussionsklub er oprettet, og man arbejder paa en Forældreforening.

Vi har et ganske udmærket Lokale, hvor de forskellige Møder afholdes. Til Slut skal meddeles, at vi i September afholdt en stor Patruljeturnering, som overværedes af Divisionschefen og en Mængde Tilskuere. Flest Points fik 1. Patr. og den bedste Spejder paa Turneringen blev Wessel Pedersen (16 Aar). Troppen har anskaffet sig en Hektograf, som vi selv har fabrikeret. Her trykker vi Maanedsrappporter, Kontingentsedler og lign. Hvis andre Troppe skulde ønske at benytte en saadan, er her en glimrende Opskrift.

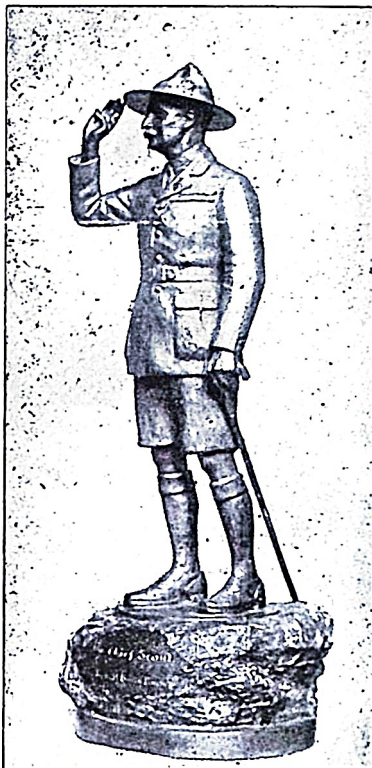
400 gr. Glycerin og 100 gr. Husblas smeltes sammen med 200 gr. Vand. Det hele hældes op i en flad Blikkasse. (Færdig til Brug).

Vi arbejder paa en Julefest samt har paalagt en Jule-good-turn. (Vi spiller for de Gamle paa Alderdomshjemmet).

Trop og Tropsraad arbejder udmærket sammen, og vi naar gode Resultater.

Gunnar Westhoff,
Tropsfører.

Verdens-Spejderchefen

Ovenstaaende Statuette blev modelleret, mens *Baden-Powell* opholdt sig her under Jamboreen. Den originale Broncestatuette blev skænket Verdensspejderchefen af „Det danske Spejderkorps“. Korpsset modtog følgende Takkeskrivelse:

My dear Christian Holm.

I have now received the statuette of myself modelled by Colonel C. Wegener, and I write to tell you how delighted I am with this kind present from your scouts.

The statuette was delayed some time at the Docks and when it arrived I was away in Norway or I should have written sooner to say how very glad to have such an artistic figure, and I should like to congratulate the artist on the correctness of details which he has shown, considering that I gave him no regular sittings.

Being a sculptor in an amateur way myself I can quite appreciate the skill which he has displayed in producing this charming statuette and I hope you

will convey to him my warm congratulations. Apart from his, however it will be a memento which I shall always treasure as a reminder of the happy time which I had with the Danish Scouts and I appreciate very highly their thought of me in sending it.

With most cordial gratitude believe me

Yours sincerely
Robert Baden Powell.

Statuetten kan købes i Depoterne. Den er af Gips, 33 cm. høj + Fodstykke. Pris: 13 Kroner.

1. Ringø Trop.

Et Eksempel til Efterfølgelse.

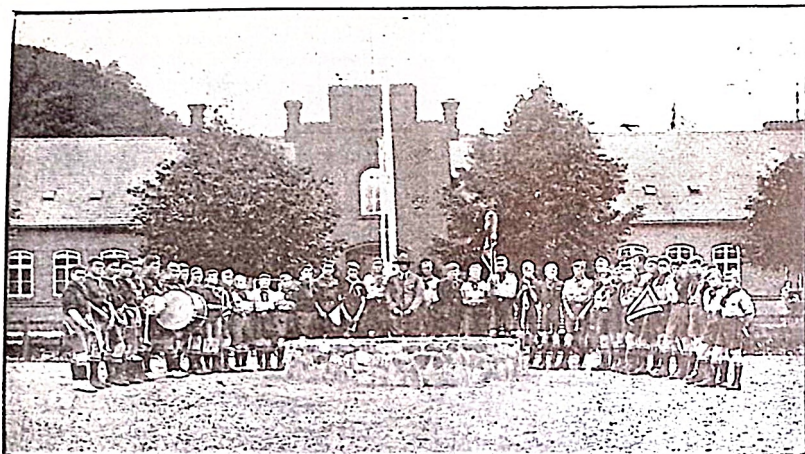
Torsdag d. 24. Januar 1924 samledes vi 6 Dreng, alle paa 16 Aar, for at starte en Trop. Jeg blev valgt til Patruljefører, da jeg var gammel Spejder fra 3. Odense. Vi turde ikke straks staa paa egne Ben og gik derfor ind under min gamle Trop. Vi besluttede ikke at tage nogle yngre ind foreløbig, da de ældste først skulde uddannes til Patruljeførere.

Den 16. Maj talte vi 14 Mand og deltog da alle i Turneringen i Odense, hvor Troppen blev Nr. 2. Om Sommeren afholdt vi mange week-end Lejre, og to af os var paa en 10 Dages Cykle-Vandreløb over Himmelbjerget, Blaavandshuk, Fanø, Ribe og Haderslev. I Jamboreen deltog en Spejder, der fik Præmie for Madlavning indenfor Fyns Division. Om Efteraaret deltog vi selvstændigt i en Konkurrence indenfor Odense Troppene, hvor vi blev Nr. 2, og i „cross country“ Løb (udenfor Bedømmelse), hvor vi besatte 1., 2. og 3. Pladsen. Desuden afholdt vi selv en Konkurrence den 19. Oktober indenfor Patruljerne, hvor alle havde Adgang. Paa dette Tidspunkt havde vi begyndt at tage yngre ind, og havde oprettet en Ryslinge Afdeling, der talte 14 Mand. Troppen talte ialt ca. 38 Spejdere. Vi fik nu ogsaa oprettet et Tropsraad paa 3 Medlemmer, og den 1. Januar blev vi selvstændig Trop. Vi var om Efteraaret begyndte at bygge et stort Blokhus ved Fjellerups Sp, som nu staar omtrent færdig.

I Marts og April Maaned blev der afholdt Samariterkursus, og i Slutningen af April opførte vi Jamboree-Filmen, hvor vi fik 105,85 Kr. i Overskud.

I Dagene fra 8.-10. Maj blev den aarlige Foraarturnering afholdt her i Rin-

Bølgdaard-Spejderne.

ge med stor Tilslutning, over 400 Spejdere. Troppen deltog med alle 44 Mand, og vandt Rævehalen, men 3. Odense stod med lige saa mange Points, dog klarede Dommerkomiteen dette mærkelige Tilfælde stolt, idet de skød en Ræv med to Haler.

Efter Turneringen dannedes en Senior Patr. I Løbet af Sommeren blev der afholdt mange week-end Lejre og Vandrelejre. To Spejdere var saaledes paa Cykletur til Skagen og fra Frederiksværk til Göteborg. Derfra videre til Trollhättan og over Kullen, Helsingør, Nyborg og hjem.

Fra den 2.—10. August havde vi en dejlig Tropslejr ved Aa. Disse Dage glemmer ingen af os 25, der deltog. Under hele Lejren blev der afholdt Patr. Konkurrencer. Lejren blev gjort for 10 Kr. pr. Mand og gav et Overskud 60,00 Kr. Den 24. September startedes en Ulveflokk, der nu tæller 17 Ulveunger under Frk. Agnes Petersen som Fører.

Henning Friis.

Tropsfører.

Vendertroppen.

Patruljen i Guldberg, som bestaar af 12 Spejdere, hænger godt i. Hver Onsdag Aften afholdes Patruljemøde fra 7—9, og Tur hver anden Søndag. Patruljen deltog i Øvelsen med 1. Maribo, 1. Nykøbing, 1. Rødby og Vendertroppen den 15. November.

Den 8. November var der Øvelse mellem Troppens Patruljer, hvor Guldberg vandt.

fortræffelige Sange til Festen. Den bedste Del af Underholdningen blev ydet af en Spejder fra Holbæk, der optraadte som professionel Skuespiller og ikke som Amatør, men han høstede ogsaa et velfortjent Bifald.

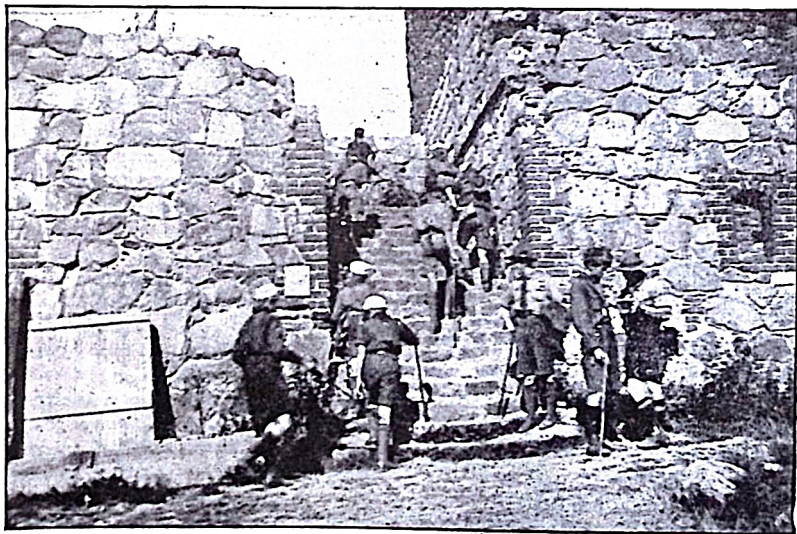
Tilskueren.

1. Aarup Tropp.

har nu efter 7 Maaneders Bestaaen 28 Medlemmer, fordelt i fire Patruljer. En Kreds af unge Damer har skænket hver Patrulje sin Stander med smukt paasyet Navn, en Gave, vi var meget glade for! Vi har faaet udmærket Lokale i Afholdshotellet, hvor vi holder Møder, og hvor vi ogsaa har Adgang til Gymnastiksal. Hver Onsdag Aften har vi Tropsmøde, nogle Aftener med Gymnastik som ledes af Tropsføreren! Desuden har vi Gennemgang af Prøver og Duelighedstegn, Sangøvelser m. m. 6 raske Gutter har taget 60 km paa 9½ Time, og andre 6 45 km paa 8 Timer, et godt Resultat uden Træning! Desuden har 16 bestaaet 2. Kl. Prøven. Desværre rejste 4 Medlemmer fra Troppen d. 1. Novbr., men til Foråret er der en Del flere, der vil meldes ind i Troppen!

Vi agter endvidere i Løbet af Vinteren at oprette en Ulveflokk, foreløbig har vi kun to Ulve.

Lærer Rud. Hansen, tidl. Skærbæk Tropp er indgaaet i Troppen, og har overtaget Kommandoen som Tropsfører. Det

Nutid og Fortid.

: : Maanedens Præmieopgave : :

Danske Drenges Valgsprog.

De af jer, der har læst „Spejdernes Magasin“ omhyggeligt i Aaret, der er gaaet, vil have lagt Mærke til, at vi i hvert Nummer bragte et „Maanedens Fyndord“. Husker I nogle af dem: „Keep smiling!“ „Hjørnetanden i Underlæben og prøv en Gang til!“ „Vær ren i Tanke, Ord og Handling!“ — o. s. v. — Nu spørger vi jer:

Hvad er dit Valgsprog?

Har du et? Ellers find et godt — og send det til Redaktionen, Nærum Kostskole, Nærum, inden 1. Eebruar. Vi har 4000 Abonnenter. Tænk, om vi i Martsnummeret kunde bringe 4000 danske Drenges Valgsprog!! Vi udsætter **5 Præmier** for de bedste Besvarelser.

Husk at opgive Navn, Adresse, Alder og Trop.

(Hvis I ikke bryder jer om at faa jeres Navn nævnt i Bladet, kan vi godt udelade det.)

har voldt lidt Vanskeligheder til de sidste Møder at faa hele Troppen samlet, da mange bor udenbys, og Vejen er lang.

Desuden har vi her i Troppen den Glæde at have en „Mad Tante“, som i Sommerlejren sørgede for, at vi fik en udmærket Forplejning, saa vi, da vi atter drog hjem, med Rette kunde sige, vi havde været i Slaraffenland. Desuden har ogsaa Drengenes Forældre og andre Interesserede støttet og glædet os paa mange Maader.

Tropsraadet bestaar af fire Medlemmer, som altid har vist en stor Interesse og gjort et stort og godt Arbejde for Troppen.

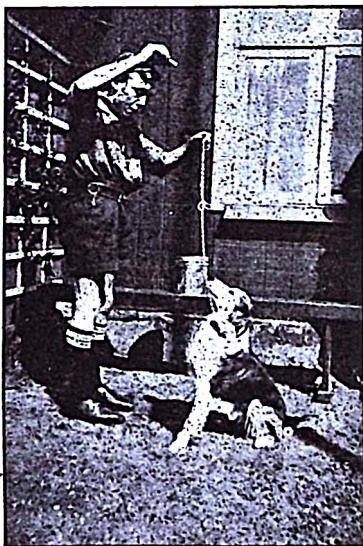
Den 21. Novbr. havde vi en udmærket Terrainleg, som foregik ved Gelsted St. Vi var delt i to Partier, og det gjalt for det ene Parti at forsvare Byen, saa det andet Parti (Indianerne) ikke fik Meltingen smuglet over Grænsen, dette lykkedes heller ikke, idet hver Indianer blev taget til Fange. Efter Øvelsen afholdt Tropsføreren Kritik, alt i alt en god Søndag. Den 28. November var vi indbudt til Fest i Tropslokalet i Anledning af vor Tropsraadsformands Fødselsdag, hvor vi blev beværtet med Æblekage i Dagens Anledning. En Sang, skrevet af Tante til Fødselsdagen, gjorde fortjent Lykke. Vi mangler desværre Telte, men vi haaber i Løbet af Vinteren at faa Midler ti at købe dem.

Sidste Aar maatte vi nøjes med laante.

Vi har i Sommer arbejdet under Højtryk, og vi fortsætter i Vinter med Øvelse i Signalering, Samaritergerning m. m.

Den 9. December havde vi igen Tropsmøde. Den 13. Tropsstur, med Repetition af det i Aarets Løb lærte.

Med Spejderhilsen
H. Lauberg Sørensen,
Tropsassistent.

Hop saa dal!

Inds. af Lærer Hald, Fjerritslev.

1. Stubbekøbing.

18 af Troppen startede den 5. Juli paa en 10-Dages Cykletur i Nørrejylland — Der kørtes til København, hvor man overnattede i Læ af Damhuskroens Cyklistativer (Tivoli). Med Damper til Aalborg næste Aften. 6 af Troppens mest musikalske Medlemmer ønskede Ro og fik det ved at istemme 6-stemmige Sange. Alle bortfjernede sig ildomt.

Fra Aalborg gik Turen mod Nord med en fjern, venlig Præstegaard nær Frederikshavn som Maal.

Vildmosen undersøgt, men fandtes saa anstrengende, at den blev omdøbt til Hvilmosen.

Kl. 12 Nat fandtes Præstegaarden, og man blev anbragt i Konfirmandstuen, hvilket havde en forbavsende beroligende Virkning paa alle. Der blev sovet til Kl. 9.

I Regn gik Turen til Skagen, og i Anledning af en forlængst passeret Fødselsdag blev der kogt Chokolade i Klitterne; det blev her slaaet fast, at Skagens Sand udmærket, ja, næsten af sig selv, lader sig forene med saa prosaisk en Nydelse som Chokolade og Kage, en „Sandhed“, ingen her i Troppen for Fremtiden vil bestride. Man havde været lidt uroligt for Natteløbet, men havde slaaet sig til Taals med, at var der ikke Plads paa Grenen, kunde man jo „bo paa Kvisten“. Heldigvis tilbød en gam-

mel Kone os gæstfrit sin Klit, hvis vi vilde love ikke at ødelægge den. Det be-
dyredes. En aftenlig Spadseretur til Gre-
nen iværksattes. Fyret undersøgtes, men
man opgav at komme derop, dels fordi
vi ikke maatte, dog enedes man hurtigt
om, at det langt overgik Tivolis „Fyr-
værkeri“. Grenen naaedes og den tradi-
tionelle, men altid lige friske Forun-
dring over de to Have blevet overstaaet.

Begivenheden fejredes i Citronsoda-
vand paa Grenens Hotel til stor Over-
raskelse for bridgespillende Badegæster;
enkelte drejede endogsaa Hovedet.

NæsteDag afleverede vi Klitten uskadt
med et Tak for Laan og kørte mod Syd.
Vi passerede Frederikshavn, Sæby og
kom igen til Aalborg, da 5 pligtopfyl-
dende Medlemmer foretrak at tage hjem
og arbejde. Vi andre mere letsindige fort-
satte vor vilde Fart (2 Mil i Timen)
gennem Nibe, Viborg og Silkeborg. At
alt sevärdigt blev undersøgt, siger sig
selv, — selv den nye Latinskole i Vi-
borg, som jo dog ellers ikke er saa let
at faa Øje paa.

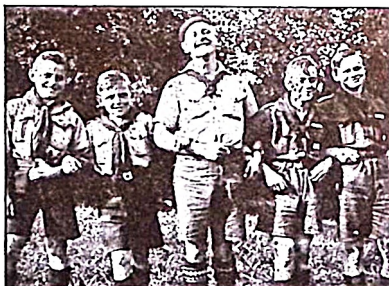
Ved Svejbæk fejredes med Chokolade
o. s. v. paa rigtig Dato endnu en Fød-
selsdag med velvillig Assistance af en

Ko. Derefter en henrivende Aftentur til
Himmelbjerget.

Der overnattedes paa en noget him-
melbjergspræget Græsmark, der i Blød-
hed vilde have kunnet konkurrere med
en hvilkensomhelst Sten, naar lige undta-
ges en Grævensten.

Videre næste Dag til Aarhus, hvor
der hviltes ud, hos en gæstfri Dommer-
fuldmægtig. Over Kallundborg, Slagelse,
Næstved, Vordingborg hjem igen. Ialt
ca. 650 km og 25 Kr. pr. Deltager.

Det var Troppens tredje Vandreløjr.
1924 var vi i Sønderjylland, og 1923
Sjælland rundt.

5 glade Gaa-gænger-mænd.

Glentetroppen

har i November Maaned afholdt et
Tropsmdø, hvor 1. Patrulje serverede
Te, mens Tropsføreren og Troupsraads-
formanden læste op, dels morsomme og
dels alvorlige Ting. Endvidere har Trop-
pen afholdt en Terrænøvelse med Spo-
ring, Signalering o. s. v.

Lørdag d. 28. aflagde vi Besøg paa
Nykøb. Sukkerfabrik, hvortil Direktør
Tommerup elskvärdigt havde givet Til-
ladelse. I to Hold blev vi med to af Fa-
brikens Folk som Førere ført rundt,
mens vi interesseret fulgte Roerne paa
deres Vandring lige fra de blev læsset
af Vognene ude paa Pladsen, og til de
som det dejligste Sukker blev væltet
ned i de mægtige Lagerrum, hvor Arbej-
derne gik og trampede i Bjerger af Suk-
ker, — Bjerger paa mange Tusind Tons.
— Efter Nytaar fortsætter vi med
andre af Byens store Virksomheder.

Af Patruljemøder har der været af-
holdt 12 og 4 Patruljeture, hvor Spej-
derne har trænet, dels til 2. Kl. Prøven
og dels med Foraarsturneringen for Øje.
1. og 4. Patrulje har lavet sig hver en
Stander og har indviet dem ved en lille
privat Festlighed.

SPEJDER

DEPOTET

Studiestræde 30 — Telefon 3186.

Status-Salg

Fra 1.-15. Januar 1926.

Paa al Spejder Mundering & Udrustning
gives 10 %

Paa Sportsartikler
gives 20 %

BYENS REPRODUKTIONSANSTALT
 AKTIE-SELSKAB
 CLICHÉER AF ALLE ARTER
 FREDERIKSBORGGADE
 TELEFON: 5 BYEN 7750.

Assisterer, Patruljeførere og Korporaler fortsætter nu Førerskolen fra i Foraaret med to Møder om Maanedene for i deres Uddannelse stadig at være forud for de menige Spejdere. Bl. a. træner de til 1. Kl. Prøven.

o—k.

Spejder-Blok.

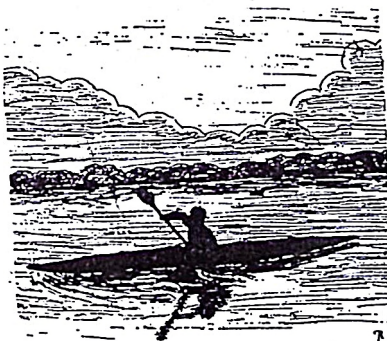
Lejr- og Spejderhuset, Nørregade 15, har tilsendt os en Blok Spejderbrevpapir. — Papiret er brilliant at skrive paa, fikst udstyret med Spejderliljen oppe i Hjørnet — og uhyre billigt. Nu ved vi altsaa, hvad vi skal skrive vore fremtidige Breve paa.

G. U. F.

Vi lever stadig! Ugentlige Flokmøder, Tur hveranden Søndag. Deltog i Tropens Fest, d. 7. November.

I Sommerens Løb er der kommet en Del nye Ulve ind, mens nogle gamle har meldt sig ud og 4 Ulve er blevet Spejdere. Medlemsantallet er nu 15, hvoraf 4 er mere end etaarige Ulve. Vi træner nu til Stjerneprøverne ved Møderne. Vi har deltaget i to Divisionsflokvælses i Efteraarets Løb, begge arrangeret af Won-tolla. D. 25. Oktober havde vi Øvelse med 1. Absalon Flok (vi tabte).

Arne Rosenhoff,
Flokfører.

En Juleoplevelse.

I Aaret 19—20 sad min Oldemor med mine to Søstre og mig inde i Stuen. Juletræet var tændt; men med et blev Døren aabnet, og min Far kom ind og lagde noget paa Divanen. Da vi saa efter, var det et lille Barn, men desværre ikke en vordende Ulveunge.

Hugo Jordening, 10 Aar.
4. V. U. Flok.

Korpsmærket

anbringes umiddelbart over Tropskendetegnet, der i Henshold til Uniformsreglementet bæres over venstre Lommeklap. Alle Aarsstjerner anbringes her efter under Tropskendetegnet paa Lommeklappens faste Læg.

Ved Juletid 1924.

Det er dejligt at have Snevejr i Juletiden. Jeg bor paa en stor Plads, og naar Sneen er faldet, bliver den ikke fejlet bort. Der bor mange Drengene og Pigerne paa Pladsen, og naar vi kommer fra Skole, eller vi er fri, skynder vi os ned for at lege. Saa er der Liv og Lystighed. Nogle slaas med Sne, andre glider paa Glidebaner, og de største bygger Snehuler og Skanser. Derfra bliver der ført Krig med Drengene fra andre Gader. Det ender som Regel med, at Fjenderne maa trække sig tilbage. Tit bliver Hulen og Skanserne ødelagt, og saa faar vi travlt med at lave dem, for at de kan være i Stand, hvis Fjenderne skulde vende tilbage.

Amdi Sørensen, 10 Aar.
4. V. U.

Paa Vej til Lejren provianterer vi hos

KNUD KIÆR

KOLONIAL- OG DELIKATESSEHANDEL

63, Frederiksborgvej 63. Søborg

NB. 10 pCt. Rabat til Spejdere i Uniform.

Lillebælt-Kolonnen.

1. Fredertia, 1. Kolding, 1. Vejle.

Kolonnen afholdt Søndag d. 8. Novbr. samlet Øvelse ved Viuf, midtvejs mellem Vejle, Fredertia og Kolding. — Der var mødt ialt 85 Spejdere, saa det var en anseelig „Hær“, Kolonnechefen, Tropsfører Kyter fra Kolding, raadede over ved Øvelsens Begyndelse.

Grundlaget for Øvelsen var Spanierne Kamp i Marokko mod Riff-Kabylerne. — Spanierne var delt i to Partier, medens Kabylerne var samlet i et. Spanierne Opgave var dels at finde hinanden (de startede ca. 3 km fra hinanden) og dels efter at have fundet hinanden, da at sammenlægge en Kortskitse, hvoraf hver spanske Afdeling havde sin, og som angav Beliggenheden af en „Skat“ (3 kg Chokolade), som Kabylerne havde nedgravet. — Kabylerne Opgave var dels at forhindre Spanierne i at forene sig, og dels at bevogte Skatten. — Om end sent, lykkedes det dog tilsidst Spanierne at forene sig, og saa gik det samlet mod Kabylerne, som efter en haardnakket Kamp bukede under, og med Skuffelse og lange Næser saa Spanierne fortære den herlige „Skat“.

Efter Øvelsen afholdtes Hvil og Kritik, hvorefter Troppene drog hver til sit, efter at have tilbragt en fornøjelig

Inds. af Arne Rosenhoff.

Fotografi- Rammer

EMIL L. OLSEN
SKINDERGADE 22
TELEFON BYEN 3192

Se Præmieopgaven Side 29.

og af den rette Spejderaand præget Dag.

Ovelsen var præget af godt Kammeratskab og særlig fornøjelig, fordi den genoprettede 1. Vejle Trop deltog.

Af Fremtidsopgaver har Kolonnen foreløbig Afholdelse af Fører møde i December eller Januar Maaned, paa hvilket Programmet for Kolonnens Foraars-turnering skal lægges. H. K.

E. & C. Engholm: *Oellos Hule* (Jesper-
sen).

Bogen *Oellos Hule*, der er skrevet af Forfatterinderne E. & C. Engholm, er meget spændende helt igennem, og er en udmærket Drengbog. En Ekspedition har slaaet Lejr mellem nogle Bjerge og bliver overfaldet af Rødhuder. En af Ekspeditionens Mænd redder en Kvinde, men kommer samtidig bort fra de øvrige og lever sammen med en Indianer nogle Aar. En ny Ekspedition bliver udrustet, og de finder den savnede. Bogen har en Mængde andre spændende Kapitler.

„Bornholmersilden“, 13 Aar.

Sturt Martin: *Den sunkne Skat*. (Gyl-
dendal).

Denne glimrende Bog handler om en Dreng og hans Fader, som af en gammel Sømand faar at vide, hvor der findes en gammel Sprøverskat skjult paa en Ø. Der er imidlertid ogsaa en anden Sømand, som ved lidt Besked om Skatten, og han kommer desværre først med sine Mænd til Øen. Her begynder nu en Række spændende Eventyr med Kampe mellem de to Partier, som dog ender med, at det Parti, som Drengen er med, faar Overtaget og vender lykkelig hjem med Skatten, for hvilken de alle kan leve flod Resten af deres Levetid. Palle, 14 Aar.

NYE BØGER

Kristjan Kjær: „Kispus“. (Gyldendal).

Denne Bog handler om en Dreng, der fra Landet kommer til en større Skole i Byen; her træffer han sammen med nogle gode Kammerater. Han er ikke den eneste nye paa Skolen; samtidig med ham kommer en Lærer, der hedder Hr. Hellsen; denne bliver drillet i sin første Time paa Skolen, men bliver hurtig gode Venner med Drengene, og de fortryder, at de har drillet ham. Nu oplever Drengene en hel Del sammen med denne Lærer, men det kan I læse i Bogen. Jeg anbefaler denne Bog til alle Drengene.

Erik Henningsen, 12 Aar.

Anne Lykke: *Cowboy-Kitty* (Chr. Erichsen).

Handler om en ung, forvænt Pige, som kommer ud paa Prærien og oplever spændende Eventyr. Egentlig er det en Pigebog, men Drengene vil ogsaa kunne mere sig over den og følge hendes mange Oplevelser.

F., 15 Aar.

E. Kastrup Jørgensen: „Buru“ (Has
selbalch).

Buru er et Skovens Barn, født i Skoven og opvokset i Skoven. Da han var

Hvad gør du med —

Opfordringen til at indsende et „Valgsprog“ inden d. 1. Februar? Forhaabentlig efterkommer du den — saa vi kan naa de 4000 Løsninger!!

Dansk Spadsere fodtøj.

Dansk Sportsfodtøj.

SPEJDER!

Du støtter dit Land ved altid at forlange danske Varer. Køb derfor altid

DANSK FODTØJ

Det er mindst lige saa pænt og bedre end det udenlandske. Se altid efter, at Æskerne bærer „Dansk Arbejde“s Mærke.

Foreningen af Købmands Skotøjsfabrikanter

Dansk Selskabsfodtøj

Dansk Hjemmefodtøj

10 Aar, blev han forladt af sin Moder og maa nu klare sig selv ved Jagt og Fiskeri, og hvad han ellers kan finde i Skoven. Han fører Kamp med en stor Flok Ulve, som det lykkes ham at overvinde, men Ulvene har forinden jaget alt Vildtet i Omegnen, saaledes at det nu er vanskeligt for ham at finde noget. Han drager da nordpaa, men bliver efterhaanden ked af altid at være alene. Omsider træffer han paa en Stamme af sine egne, som han slutter sig til og senere bliver Høvding for.

Bogen er rig paa spændende Episoder og glimrende Naturskildringer.

x.

Percy Westerman: „Med Luftskeib til Nordpolen“. (Chr. Erichsens Forlag.)

Percy Westermans nye Bog „Med Luftskeib til Nordpolen“ er en rigtig Drengbog. Handlingen er spændende over det hele; alene Billedet udenpaa Bogen beviser, hvor spændende den er. Man ser Journalisten gøre Forsøg paa at komme med paa en Tur med det gaadefulde Luftskeib. Jeg vil ikke fortælle noget om selve Indholdet, da der saa ikke er noget spændende ved at læse Bogen, men det er en Bog, der bør læses af enhver rask Dreng.

Erik, 12 Aar.

Joachim Katstrup: „Ib“. (Danske Dren-
ges Forlag.)

Danske Drenge Forlag har udsendt en Bog „Ib“ af Joachim Katstrup, hvis Navn vil være de fleste af vore Læsere bekendt. Den fortæller kvikt og spændende om en lille Girkusdrengs Oplevelser — baade sørgelige og muntre — og man følger med Interesse hans Skæbne fra første til sidste Blad i Bogen.

ØNSKER DE

et solidt og holdbart Stykke

Tinarbejde

Forlang hos Deres Guldsmed

W. Greens Fabrikat
eller ring til Telefon 8548 & 14748

Nyhed!

Nyhed!

CHOCOLADE

Heinr. Jessen

Fin kraftig velsmagende

Spejder Chocolate

med Original Billede
af Spejderliv i 50 Variationer
pr. Kage 25 og 50 Øre.

C. V. STEENSTRUP

Knabrostræde 12
København K.

Telefon: Central 4554
Telegram-Adr.: „Apollolyro“

Stort Lager haves altid af

alle Musik-Instrumenter
for Spejder-Orkestre

Reparationer udføres

Køb „Nordisk Spejdersport“

Allerbedste Kvalitet
— og dog ikke
dyrere end andre!

Husk nu
Navnet!

Tryk paa Midten

af Laaget, og Æsken er aaben!

Vil Du

- 1) bevare Dit Fodtøj længere end hidtil?
- 2) altid gaa med det blankeste Fodtøj?
- 3) undgaa Rifter og Skrammer paa Dine Hænder, naar Du skal aabne Æsken med Skocrème?
- 4) være sikker paa, at det sidste i Æsken er ligesaa brugbart som det første?

Saa forlang altid

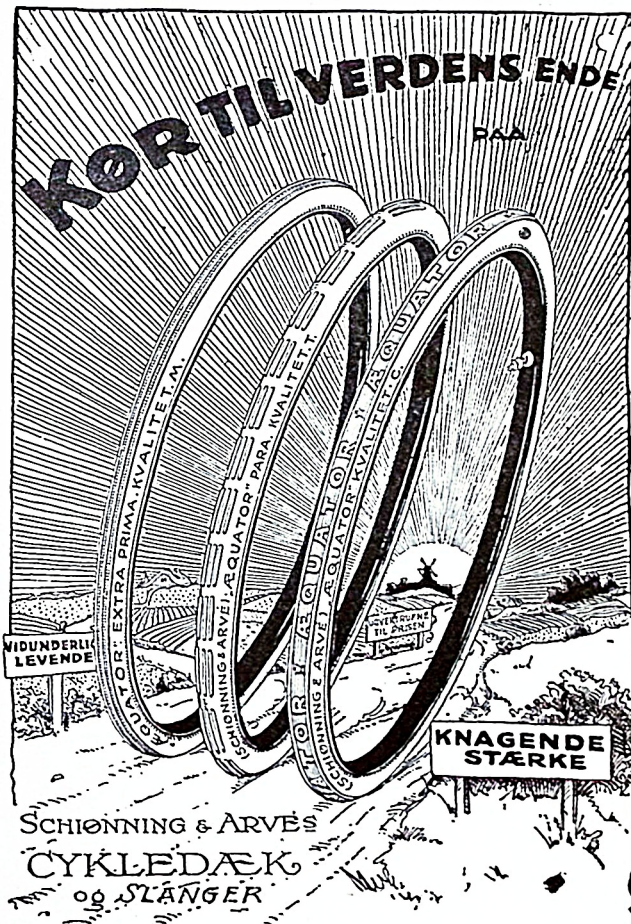
TEDDY Skocrème i
»Trylleæskene«

som nu faas i de fleste Kolonial- og Skotøjsforretninger over hele Landet, samt i i Lejr- og Spejderhuset, Nørregade 15, Kbh. K., Spejderdepotet, Studiestr. 30-34, Kbh. K., Spejder Munderings Magasinet, Landemærket 3, Kbh. K., L. P. Talleruphuus, K. F. U. M., Gothersgade 115, Kbh. K., og A. Th. Langermann, St. Torv 14, Aarhus.

Henry A. Lorentzens Fabrikker,

København N. — Telf. Central 2394

Averter i „Spejdernes Magasin“

Nu er den rigtige Spejderstøvle kommet!

A/S Frederiksberg Skotøjsfabrik
Model, kaldet

Fresco

har ført en ny

„Bisonstøvlen“

paa Markedet. Denne Støvle er fremstillet af garanteret vandtæt Smurtlæder („Bisonlæder“) og forsynet med Saaler af

Leds.Varemærke

Bisonstøvlen

Bjørnelæder,

der holder 3 Gange saa længe som almindeligt Saalelæder. Bjørnelæder er ubetinget
Verdens bedste Læder

til Støvlesaaler. Det er fuldstændig vandtæt og holder derfor altid Fødderne tørre og varme. For Spejdere, der færdes meget ude, er det af uvurderlig Betydning at have solidt og vandtæt Fodtøj. Forlang derfor kun „Bisonstøvlen“ med Bjørnelæder.

Bjørnelæder er dansk Arbejde og fremstilles af A/S Chromlæderfabriken Jørgen Winther, Roskilde.

Forlang ogsaa Forsaalinger udført med Bjørnelæder.

NB. »Bisonstøvlen« føres bl.a. af
**Spejdernes Munderings-
Magasin,
3 Landemærket 3**

Er det sandt, at Bjørnelæder-Saaler holder 3 Gange saa længe som andre? — Ja! Sjældent er et saa overbevisende praktisk Bevis blevet ført, som da Journalist Strange Arnfast sidste Efteraar vandrede paa et eneste Par Bjørnelæder-Saaler lige til Rom fra Roskilde — over Leipzig, München, Innsbruck, Venedig og Floreos — og tilbage fra Rom over Genua, Mentona til Nizza.

Paa denne Tur, der varede 3 Maaneder, blev hans Pas paategnet af Byernes Mynigheder — lige fra Politifuldmægtig Skiern i Roskilde til Premierminister Mussolini i Rom. Først paa Tilbageturen udenfor Nizza viste der sig et lille Hul midt under den ene Fod — Mellemsaalerne var stadig ganske ubeskadigede.

Dette vil sige følgende: Saalerne havde holdt 3,300 km. — Skridttælleren viste, at Arnfast havde gaaet 4,358,475 Skridt — almindelige Saaler vilde knapt kunne vare en Tredjedel af denne Tur. Dette var saa at sige et Forsøg paa Marken.

Rent videnskabeligt er det samme Bevis ført af selve Statsprøveanstalten, der

efter en Prøve med en særligt konstrueret »Slidprøve-Maskine« har attesteret, at et Par Bjørnelæder-Saaler taaler tre Gange saa meget som de almindelige.

A/S Cromlæderfabriken, Jørgen Winther, Roskilde.